

நாணலிள் கீர்த

செம்புள்ளி
செம்புள்ளி

நானாவின் கீதை

செந்தியுள் செந்தியுள்

அனாதா

பதிப்பகம்

17, ஜும்மா மொஸ்க் ஓலன், யாழ்ப்பாணம்.

Title	-	Naanalin Geethai
Author	-	'Chempian Selvan'
Language	-	Tamizh
Edition	-	First
Publication	-	Bharathi Centinery Year June 1982
Copyright	-	Mrs. R. Puvaneswary, 10New Road, Athiady, Jaffna.
Paper Used	-	White Print — Sri Lanka.
Size	-	17.5 c. m. x 12.5 c. m. Crown
Type Points	-	10 pt.
Pages	-	XII & 42
Lay-out & Cover Design	-	Miss. 'Rema' 10, New Road, Athiady Jaffna.
Printer	-	Abrami Printers, Jaffna,
Binding	-	Card Board
Publisher	-	'Abrami Path'ppakam' 17, Jummah Mosque Lane, Jaffna.
Price	-	Rs. 10-00
Subject	-	A search for the inner light by the soul based on the concepts of Hindu Philosophy written in a terse, pithy style bordering on poetry. Picture-que expositions of everyday confusions arising out of observations of simple elementary and common substances sparking off a wealth of implicit faith in god spotlighted in lucid clear and easily intelligible prose.

பிற
 அமைதியின் இறகுகள் (சிறுகதைகள்)
 மூன்று முழு நிலவுகள் (நாடகம்)
 ஈழத்துச் சிறுகதை மணிகள் (விமர்சனம்)
 நெருப்பு மல்லிகை (பரிசுநாவல்)

பேராசிரியர் கலாநிதி க. கைலாசபதி
கலைப்பீடாதிபதி யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

முனையுரை

நவீன இலக்கியத்தின் முனைப்பான அம்சங்களில் ஒன்று அதில் காணப்படும் பரீட்சார்த்த வேட்கையாகும். முற்கால இலக்கியங்களில் சிற்சில யாப்பியல் பாட்டியல் பிரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு இயங்கும் மனோபாவமே சிறப்பாகக் கொள்ளப்பட்டது. தனி மனிதர்கள் சாதிக்கக் கூடிய தற்புதுமையிலும்பார்க்க மரபுவழிப்பட்ட அமைதியே பெரிதும் போற்றப்படுவதாயிற்று. ஆற்றல் மிக்க சிருட்டி கர்த்தாக்கள் அவ்வப்போது புதுவதாகச் சிலவற்றைப் புனைந்துள்ளனரெனினும், பொதுவில் விதிகளுக்கும் பிரமாணங்களுக்கும் இயைய இலக்கியம் படைப்பதே புலவர்களின் நெறியாக விளங்கியது. மரபுவழிச் சமுதாயத்தின் முறைமை அது.

இந்நூற்றாண்டிலே நவயுகத்தை நமது இலக்கியத்திலே புகுத்தியவனான மகாகவி பாரதியே முதன் முதலிலே பிரக்ஞையூர்வமாகப் புதுமையை நாடி அதனை இலக்கிய ஆக்கத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்றாக ஆக்கி வைத்தான். யாப்பு, இலக்கிய வடிவம், சொல்லாட்சி, பொருள் இவற்றில் பற்பல பரிசோதனைகளைச் செய்து காட்டியதன் மூலம் பின்வந்தோருக்கு அவன் ஆதர்ஷமாகவும் வழிகாட்டியாகவும் அமைந்தான். யாப்பியல் மரபுகளை அநுசரித்துக் கவிபாடியதோடு நின்றுவிடாது 'வசன கவிதை' என்ற பரீட்சார்த்த ஆக்கத்தையும் படைத்தளித்தான். கவிதை என்றே அல்லது வசனம் என்றே அதனை விவரிக்க விரும்பாமையாலேயே 'வசன கவிதை' என்ற சொற்றொடரை அவன் அமைத்துக் கொண்டான். புதிய வடிவம் ஒன்றுக்குப் புதுமையான

விவரணம் - நாமம்- இன்றியமையாததாயிற்று. பாரதியார் 'வசனகவிதை' என்றுவழங்கிய படைப்புகளுக்கு வேதரிஷிகளின் கவிதைகளும், வால்ட் விட்மன், எமில் வெர்ஹரேன் முதலிய மேற்குலகக் கவிஞர்களின் கவிதைகளும், தாகூரின் கீதங்களும் உந்துதல்களாக இருந்தன எனக்கூறுவதில் அர்த்தமுண்டெனினும், அது பாரதியாரின் புதுமையான படைப்பிற்குப் பூரணமான விளக்கமாகாது. பரீட்சார்த்த வேட்கையின் விழைவாகவே 'வசன கவிதை' பிறந்தது என்பதை மறுக்கவியலாது. நவகவிதையை அவன் நாடியதன் விளைவாகவே வசனகவிதை பிறந்தது.

“பாம்புப் பிடாரன் குழலாதுகின்றான். குழலிலே இசை பிறந்ததா? தொனையிலே பிறந்ததா? பாம்புப் பிடாரன் மூச்சிலே பிறந்ததா? அவனுள்ளத்திலே பிறந்தது. குழலிலே வெளிப்பட்டது”

என்பது போன்ற பகுதியை 'வசனகவிதை' என்ற தொடராலன்றி வேறொன்றினாலும் திருப்திகரமாக விவரித்தல் சாலாது. வசன யுகத்தில் இது தவிர்க்க இயலாதவாறு வந்தமைந்த வளர்ச்சிமுறை எனவும் விவரிக்கலாம்.

பாரதி தொடக்கி வைத்த இப்பரிசீலனை முயற்சி அவனுக்குப் பின்வந்த படைப்பாளிகள் சிலரால் சுய ஆக்கங்களுக்கும் மொழிபெயர்ப்புகளுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவன் வழிவரும் வசனகவிதை பற்பல விசற்பங்களைப் பெற்று வந்திருப்பதையும் நாம் அவதானித்தல் கூடும்.

குறிப்பாக, வங்கக் கவிஞர் இரவீந்திரநாத தாகூரின் உலகப் பிரசித்தி பெற்ற கீதாஞ்சலி, கணிகொய்தல், முதலியவற்றை மொழிபெயர்த்தவர்கள் வசனகவிதை நடையையே கையாண்டனர். அவற்றுள்ளும் கீதாஞ்சலி, இறைவனோடு முன்னிலையில் உரையாடுவது போன்ற தோரணையையும் தொனியையும் வெகுவாகப் பிரசித்தப் படுத்தியது. பாரதியின் வசனகவிதையும் தாகூரின் கீதாஞ்சலி மொழிபெயர்ப்புகளும் பலருக்குப் புதிய வெளிப்பாட்டு முறையையும் நடையொன்றையும் நல்கின என்று கூறுவது தவறாகாது. இதிலும் அவன் புதுநெறி காட்டிய புலவன்தான்.

உதாரணமாக, வில்லியம் பார்க்ளே என்னும் ஆங்கில ஆசிரியரின் பிரார்த்தனைகளைத் தோத்திரமாலே என்னும் பெயரில் தமிழாக்கம் செய்த முத்தையா இரத்தினம் வசனகவிதை நடையையே கைக்கொண்டார்.

வசன கவிதையின் பண்புகள் அனைத்தையும் இவ்விடத்தில் நோக்குதல் இயலாது. ஒன்றை மாத்திரம் பொருத்தம் நோக்கிக் குறிப்பிடலாம். யாப்புவழிக் கவிதைகள் பொதுவில் உணர்ச்சிக்கு முதன்மை அளிப்பன. (யாப்புக்களிலும் உரைநடைப் பாங்கினை அண்மித்தவைகள் உண்டு என்பதும் மனம்கொள்ளத்தக்கது. கலிப்பா ஓசைநயமும் இசைப்பண்பும் மிக்குடையது என்றால், ஆசிரியப்பா உரைநடைப் பண்பினையும் இயல்பான பேச்சு ஓட்டத்தையும் கூடுதலாகப் பெற்றது எனலாம்.) இறுக்கமான யாப்பமைதிகளிலிருந்தும் இசைப்பண்பிலிருந்தும் ஓரளவிற்கு விடுபட்ட செய்யுள்களிலேயே-முற்காலக் கவிதைகளிலேயே-தத்துவக் கருத்துக்களும் சிந்தனைச் சிறப்பும் அழுத்தம் பெற்றன. அதன் தருக்கரீதியான வளர்ச்சியாகவே விட்மன், பாரதி, தாகூர், வெர்ஹரேன் போன்றோரின் வசன கவிதைகளில் சிந்தனைச் சிதறல்கள் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுகின்றன. உருக்கம் மட்டுமன்றிக் கருத்தாழமும் வசன கவிதைக்கு வளமுட்டுவதாயுள்ளது. வசனகவிதையிலே கருத்துக்குத் தனிச்சிறப்பான இடமுண்டு. கருத்து வீச்சு அதன் உயிர்.

கவிஞர்கள் வசனகவிதை படைப்பதைப் போலவே நவீன உரைநடை ஆசிரியர்கள் சிலரும் வசனகவிதையின் சாயலில் கவித்துவம் வாய்ந்த வசனச் சித்திரங்களைத் தீட்டியிருக்கின்றனர். அவையும் பரிசோதனை முயற்சிகள்தாம். உதாரணமாக, சிறுகதையாசிரியர் புதுமைப்பித்தன் எழுதிய “மனக்குகை ஓவியங்கள்” என்னும் படைப்பினைக் குறிப்பிடுதல் பொருந்தும்.

“கர்த்தராகிய பிதா, பரமண்டலத்தின் சாளரங்களில் ஒன்றைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தார்..... ஒரு தாயின் பெருமிதத்துடன், ஒரு சிருஷ்டிகர்த்தரின் கம்பீர மகிழ்ச்சியுடன், அப்பூமண்டலத்தைக் கவனித்தார்.....”

புதுமைப்பித்தனுக்கு முன்னும் பின்னும் சிலர் இத்தகைய காவிய வசனத்தைக் கையாண்டு பார்த்திருக்கின்றனர். இலங்கையில் எஸ். பொன்னுத்துரை சிலவற்றை எழுதியிருக்கின்றார். அகஸ்தியரையும் குறிப்பிடலாம். மொத்தத்தில் நாவலாசிரியர்களைப் பார்க்கிலும், சிறுகதை ஆசிரியர்களே உரைநடையில் கவித்துவத்தைக் காணும் முயற்சியில் ஈடுபாடும் வெற்றியும் கொண்டிருக்கின்றனர் என்று கூறத் தோன்றுகிறது. கவிதைக்கும் சிறுகதைக்கும் பல ஒற்றுமைகள் உண்டல்லவா?

இத்தகைய ஒரு பின்னணியிலேயே திரு. செம்பியன் செல்வனின் இந் நூலை நாம் அணுகுதல் வேண்டும். பல்வேறு ஆக்கமுயற்சிகளில் அவர் ஈடுபடுவரெனினும் சிறுகதை எழுத்தாளர் என்ற ஹோதாவிலேயே அவரைப் பலரும் அறிவர். ஏறத்தாழ இருபது வருடங்களாகச் சிறுகதைகள் எழுதி வருகிறார். அவரது சிறுகதைகளிலும் நடையின் தனித்துவத்தை அங்கங்கே காணக்கூடியதாய் இருக்கும். வசன கவிதை என்றே, காவியப்பண்பு வாய்ந்த உரைச் சித்திரங்கள் என்றே வர்ணிக்கத்தக்க சொல்லோவியங்களில் பொதுவாகச் சோக உணர்ச்சி இழையோடுவதையும் பல சந்தர்ப்பங்களில் நாம் காண்கிறோம். சோகம் என்பது அழகை அன்று. பிரலாபமும் அன்று. உள்ளத்தின் குமைவு என்று கொள்ளலாம். புதுமைப்பித்தனின் கதைகளுக்கு முன்னுரை எழுதிய ரா. ஸ்ரீ. தேசிகன் 'ஒரு கவியுள்ளம் — சோகத்தினால் சாம்பிய கவியுள்ளம்' என்று விவரித்தார். அத்தகைய சோக உணர்ச்சியின் சாயலை இந்நூலில் காணக்கூடியதாய் இருக்கிறது. அதுவே ஆன்மீதியான தேடலுக்கும் அடிப்படையாய் அமைந்து விடுவது கண்கூடு.

இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சொற்சித்திரங்களை - வசன கீதங்களை - உற்று நோக்குமிடத்து, மனத்தடுமாற்றம், சர்ச்சைகள் இவற்றுக்கூடாகவும் இறையுண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதால் ஆசிரியருக்கு நம்பிக்கை இழப்பு ஏற்படவில்லை என்றே தோன்றுகின்றது. வாழ்வில் நம்

பிக்கை வரட்சி என்னும் விரக்தி நிலை இவற்றில் இல்லை. அதற்குக் காரணம் ஆசிரியர் விடிவிலும் விமோசனத்திலும் நம்பிக்கை இழக்காமையேயாகும். புறநிலைப்பட்ட யதார்த்தத்தை - துன்ப துயரங்களை - அகநிலைப்படுத்தியிருக்கிறாரே அன்றி வாழ்க்கை அர்த்தமற்றது என்றே விவர்த்தமானது என்றே வியாக்கியானஞ் செய்ய முற்படவில்லை.

ஆசிரியரது உலக அநுபவங்கள் உருமாற்றம் பெற்றிருப்பது ஒருபுறமிருக்க, அவற்றை இவ்வாறு 'இறை விண்ணப்ப' வடிவில் ஆசிரியர் அமைத்தற்கு முன்னுதாரணங்களாயும் வழிகாட்டிகளாயும் இருந்த இலக்கியப் படைப்புகளும் இவ்விடத்தில் நினைவுகூர வேண்டியவை. பாரதி, தாகூர் முதலிய நவீனர்களின் பாடல்கள் மட்டுமேயன்றி, சைவ, வைணவ மரபினை வளர்த்த பக்திக் கவிஞரின் தன்னுணர்ச்சிப் பாடல்களும் ஆசிரியரது நோக்கையும் வரக்கையும் பெரிதும் நிர்ணயித்துள்ளன. அதனாலேயே "பாரமார்த்திக விஷயத்தில் சூனியம் - நம்பிக்கைவரட்சி, முடிவற்ற சோகம்" இவை போன்றவை இங்கு மேலாதிக்கம் பெறவில்லை. ஆசிரியரைப் பொறுத்தவரையில் அந்நியமயப் பாடு அவரை ஆட்கொள்ளவில்லை என்றே தெரிகிறது. இப்பண்பு விதந்துரைக்க வேண்டியதொன்று.

பரிச்சயம் காரணமாகப் பலருக்கு இந்நூலிலுள்ள வசன கீதங்கள் தாகூரின் கீதாஞ்சலி போன்ற நவீன இதய ஒலிகளை நினைவுட்டக் கூடுமாயினும், தமிழிலக்கியத்தில் ஓரளவு பயிற்சி உள்ளவர்களுக்கு, சுந்தரர், மாணிக்க வாசகர், நம்மாழ்வார், தாயுமானவர் முதலிய கவிஞர்களின் நினைவு வராமற் போகாது. ஆசிரியர் பக்திக் கவிஞர் என்பதல்ல என் கருத்து. அவர்களின் பாடல்களைப் படித்த உள்ளத்திலே அநுபவங்கள் முட்டி மோதிக் கலங்கும் போது அவை இலக்கிய வடிவம் பெறுவதற்கான அகச் சூழல் அநுகூலமாயிருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதே எனது வாதமாகும். உதாரணமாக,

நீ கொடுப்பவற்றிலிருந்தே, எதையும் நான் தர முடியும்.

நீ தந்ததையே திருப்பித் தந்து நான் புதுப் பெயர்
எடுக்கிறேன்.

— அது

பக்தன்

என்னும் பகுதியை (பக். 9) நாம் படிக்கும்போது, மணி
வாசகரின் “கோயிற்றிருப்பதிகம்” நினைவில் மின்னுதல்
வியப்பில்லை.

“தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் தன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்

அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்

சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம் பெருமாள்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்
யான் இதற் கிலன் ஓர்கைம் மாறே”

என்னும் பாடலில் முன்னிறுத்தித் தனியுரிமையுடன் உரை
யாடும் தன்மை கவைபயப்பதைக் காணலாம்.
“ஆர்கொலோ சதுரர்” என்னும் வினாவில் பக்தனின்
பெருவகை பொங்கி வழிவதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.
பல்வேறு நிலைகளில் இறைவனை விளித்து விளம்புவதையும்,
தர்க்கிப்பதையும் கூட பக்திக் கவிஞரின் தன்னுணர்ச்சிப்
பாடல்கள் நமக்கு உணர்த்துகின்றன. அம்மரபின் ஓட்
டத்தையும் உலுவையும் இந்நூலிற் கண்டுகொள்ளலாம்.
நம்மாழ்வார் பூன்றும் திருவாய் மொழியில் “ஊனிக்
வாமுயிரே” என்று இறைவனை விளித்துப் பாடும் பாடல்
ஒன்றிலே

எனதாவி யார்? யான் ஆர்?

தந்த நீ கொண்டாக்கினையே

என்று கூறிவிடுகிறார். இத்தகைய பாடல் அடிகள் பல
இந்நூலைப் படிக்கும் பொழுது மீண்டும் மீண்டும் மறதித்
திரையைக் கிழித்துக் கொண்டு பளிச்சிடுகின்றன. இவை
ஆசிரியருக்கு ஏற்பட்ட அருட்டுணர்வின் மூலங்கள். அவற்

றையும் நினைவூட்டுவது இக்கீதங்களின் ஆற்றலுக்கு அடிப்படை.

“உன் அலகிலா வினையாட்டு போர்வை என என்னைக் கவிந்து திக்குமுக்காடச் செய்கின்றன.

உனது குமிழ்ச் சிரிப்பின் அர்த்தம் புரியாமல் நான் மயங்கி விழுகின்றேன்” (பக். 10)

“உன் பாத கமலங்களைச் சூட்ட எனக்குக் கிடைத்தவை இம் முட்செடி மலர்களா?” (பக். 11)

“உன்னை எங்கெல்லாமோ தேடித்தேடி இளைத்தது தான் மிச்சமா” (பக். 17)

“உன்னை என் மனவலையில் அகப்படுத்த..... விரித்துக் காக்கிறுந்தேன்” (பக். 19)

“உள்ளமே கோயில் நெஞ்சமே சுரப்பக்கிருசும் ஆத்மாவே தீபச்சுடர்” (பக் 23)

இவை போன்ற வாக்கியக் கோலங்களைப் படிக்கும்பொழுது மாணிக்கவாசகரிலிருந்து பாரதி வரையிலான பலரின் கவிச்சிதறல்கள் மின்னுகின்றன.

முற்கால பக்திக் கவிஞர்களின் அருட்பாக்களும், பிற்கால ஞானக் கவிஞர்களின் வசன கவிதைகளும், பிறவும் அசிரியரது நெஞ்சிலும் நாவிலும் 'நின்று வெளிப்படையாகவும் மறைமுகமாகவும் இக்கீதங்களை நெறிப்படுத்தி உள்ளபோதும், வேறு சக்திகளும், செல்வாக்குகளும் அவற்றில் கலந்துள்ளமையும் கவனிக்கக்கூடியதே. குறிப்பாக, புதுக்கவிதையின் கூறுகள் சிலவற்றை இவற்றில் இனங்கண்டுகொள்ளலாம். படிமங்கள், உருவங்கள் முதலியவற்றின் வீச்சிலும் அவற்றுக்கேதுவாக அமைந்த வீணர்ந்த வார்த்தைப் பிரயோகத்தின் லாவகத்திலும் தற்காலப் புதுக் கவிதையின் பொலிவைச் சில இடங்களில் சுவைக்க முடிகிறது. பழமையும் நவீனமும் இவ்வாச்சுண்களிற் சங்கமிக்கின்றன. பௌராணிக இடிகாசக் சுருக்களைக் கொண்டு 'பதுமெருகு'ச் சிறுகதைகள் எழுதியவர்களின் நடையை நோக்கினால் அது எதிர்பார்க்கக்கூடிய விதத்தில் கவிதைப் பண்புகள் பொதிந்ததாகவே இருக்கக்

காணலாம். பி. எஸ். ராமையா, எம். வி. வெங்கட்ராமன், த. நா. குமாரஸ்வாமி, புதுமைப்பித்தன், கு. அழகிரிசாமி இலங்கையர்கோன் முதலியோர் முறையே எழுதிய “தொண்டர்நாதன் தூது”, “கோடரி”, “ராமராயன் கோயில்”, “அன்று இரவு” “வெந்தழலால் வேகாது”, “மேரி மக்தலேனா” ஆகிய சிறுகதைகளைப் படித்தவர்கள் இதனை அறிந்திருப்பர். இக்கதைங்களிலும் சமகால உலகின் சாயல் கவிந்திருப்பினும், அவற்றின் தொனியும் தோரணையும் இலக்கியச் செழுமை தோய்ந்த காவிய நடையையே பற்றுக் கோடாய்க் கொண்டுள்ளன.

இவை பரிசோதனைகளாக இருப்பினும், ஒருவகையில் பாரதி சகாப்தத்துக்குரிய மரபு வழிப்பட்டனவாகவே உள்ளன. இன்னும் பரிசோதனைகளுக்கு எவ்வளவோ இடமும் தேவையும் உண்டு. விட்மனையும் பாரதியையும் படித்த கிளர்ச்சியில் புதுக்கவிதை முறையைச் சோதனையாக ஆரம்பித்த ந. பிச்சமூர்த்தி (1900 — 1976). “இப் புதுச்சோதனை தொடரும் என்றே நான் நம்புகிறேன்” என்று எழுதினார். அது மெய்யாக வேண்டும். பழைய கலை இலக்கிய வடிவங்களிலிருந்தும் வானொலி, தொலைக்காட்சி, திரைப்படம் முதலிய தொடர்பு சாதனங்களின் மூலமாகவும் நவீன உரைநடையும், கவிதையும் (புதுக்கவிதையும்தான்) பல பாதிப்புக்களைப் பெற்று வருவது கண்கூடு. நம் கண்முன்னே உரைநடை புதிய பரிமாணங்களைப் பிரதிபலிக்கிறது. மொழியியல் அறிவு, படைப்பாளிக்குப் புதிய சிந்தனைகளையும் வாய்ப்புக்களையும் தோற்றுவித்திருக்கிறது. வசன கவிதையிலிருந்து உரைப்பாக்கள் வரை வளர்ந்து வந்துள்ள பரிசோதனைகள் எதிர்காலத்திலே துரித நடைபோடும் என்றெண்ணுவது தவறாகாது.

இவற்றை வாசித்துக்கொண்டிருக்கையிலே, தாகூரின் கவிக்கொய்தல் மொழிபெயர்ப்பின் முன்னுரையில் இலக்கிய இரசிகர் வி. ஆர். எம். செட்டியார் எழுதியவை நினைவுக்கு வந்தன.

“கடவுள் மனித இதயத்தைச் சுற்றி வருகிறார்; உலகமே, கலங்கிக் கலங்கித் தெளிகிறது. மனித உள்ளம், சஞ்சலப் பொய்கையில் நீந்தி ஊசலாடுகிறது. ஒளியலைகள், மின்னற் சிலம்பம் வீசி, பயங்கர நிழல்களை மனித இதயங்களில் படியச் செய்கின்றன. பேரொளிச் சிகரத்தில் கொய்த கனிகள் இனிமையை வாரி இறைக்கின்றன.”

பக்திக் கவிஞர்களின் மரபிலே, “சோகத்தையும் சண்டு கலங்காத கவிஞன் சொற்கள், கடவுளின் கதவையே தட்டித் தட்டி எழுப்பும் அகண்ட சக்தி வாய்ந்தவை”. காலத்தாலும், இடத்தாலும், கருத்துணர்வாலும் அவற்றி லிருந்து வேறுபட்ட வாரிசுகளாக இக்கீதங்கள் விளங்கு கின்றன எனலாம்.

ஆசிரியரது முந்திய படைப்புக்களையும் பரிணாமத்தையும் கவனித்து வந்தவர்களுக்கு இந்நூலில் உள்ளவை தருக்க ரீதியான வளர்ச்சிக்குட்படுவனவாகவே தோன்றும். அவரது கல்விப் பின்னணி இதற்கு உதவியுள்ளது. உளவியல் நோக்கு, தேடுதல் விழைவு, நடைச்சிறப்பு நாட்டம் என்பன ஆசிரியரை எப்பொழுதும் கவர்ந்து வந்திருக்கின்றன. அவற்றின் சுரப்பை இந்நூலிலும் காணலாம். அவற்றிலேயே ஆசிரியரது ஆளுமையும் பலப்படுகிறது. அவரது பரிசோதனையும் பயன் தருகிறது. நவீன சூழத்துத் தமிழிலக்கியப் பிரவாகத்தில் இப்போக்கும் ஒன்றாகும். நமது எழுத்தாளர் பலர் மொழியாட்சிக்கும் நடைக்கும் உரிய முக்கியத்துவத்தைக் கவனிக்கத் தவறிவிடுவதுண்டு. பொருளைப் புனைந்து கூறுவதிலும் திறமை வேண்டும். ஆசிரியர் செம்பியன் செல்வன் மேலும் பல பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இலக்கியச் சுவைஞர்கள் இதனை வரலேற்று ஆதரிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

க. கை.

பதிப்பரை

அபிராமி பதிப்பகம் தனது முதல் வெளியீடாக, ஆத்மாவின் இதயக் கதவுகளைத் தட்டியெழுப்பும் 'உள்ளொளி உணர்வூற்று உருவகச் சித்திரங்கள்' பதினொன்றைக் கொண்ட 'நாணலின் கதை' என்னும் இந் நூலை இலக்கியவுலகிற்குச் சமர்ப்பிக்கின்றது.

அபிராமி பதிப்பகம் ஆத்ம விழிப்பை ஏற்படுத்துவதன் மூலமே நானைய நல்லுலகில் சமத்துவம்; சகோதரத்துவம்; சுகந்திரம் என்பன அர்த்தரீதியாக இயங்கமுடியும் எனத் திண்ணமாக நம்புவதன் விளைவே- இந்த இலக்கிய அறுவடை.

மானிட மேன்மை கூறும் நல்ல பல தத்துவார்த்தச் சிந்தனைகளை நன்கறிந்தவர்கள் கூட, நடப்பியலில் அவற்றை வேகமாகப் புறம் தள்ளித் தவிமனித வாகத்துக்கும், சுயநலத்திற்கும், பவியாகும் கேவலத்திற்கு, அவர்களிடம் ஆத்மச் சுத்திகரிப்போ, விழிப்போ நிகழாமையே காரணங்கள் எனலாம். இதனால் புது யுகங்களின் பூபாள ராகங்கள் இசைக்கப்படாமலே போய்விடுகின்றன.

தத்துவங்கள் வாழ்விலிருந்து கருக்கொள்கின்றன; வாழ்வே தத்துவமாகின்றது. வாழ்வின் தரிசனங்கள் உள்ளும் புறமும் தேடுதல் நடாத்தும் சுய விமரிசனமே இந்நூலின் சிறப்பு.

இந்நூல் வெறும் தத்துவார்த்தச் சிந்தனையல்ல; அழகிய அர்த்தபூர்வமான உன்னத இலக்கிய வடிவம். கவிதை வழங்கிய உரைநடையில், ஆத்ம ஒளியில் மனிதனை இனம் காணமுற்படும் முழுமையான இலக்கியம். பனித்துளியி லடங்கும் பிரபஞ்சமென இதன் விசுவரூபம் குறளென ஒடுங்குவது இதன் இலக்கியப்பலம். தத்துவம் — கதை — கவிதை என முப் பண்புகளும் ஒருங்கு சேரக் கொண்டமைந்த இப்படைப்புக்கள், இத் தன்மைகள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே கொண்டெழுந்த ஏனைய முன்னைய நூல்களிலிருந்து முற்றாக வேறு பட்டுப், புதிய இலக்கியப் பரிமாணம் ஒன்றினை அறிமுகம் செய்வதை உணர்வு கலந்தமைந்த அறிவொளியில் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

முன்னுரை என அய்வுரை வமங்கிய, கலாநிகி க கைலாசபதி அவர்கட்கும் ஏனைய அபிராமி அச்சகக் கலைஞர்கட்கும் எம் நன்றி.

எஸ். முருகானந்தன்

ஒரு கிளிஞ்சலின் கீதம்

இறைவா,

உன் ஆலயத்தின் மணிக்கதவங்கள் 'கணி' ரெனச் சப்தித் துக்கொண்டு மலரின் இதழ்களென விரியத் திறக்கின்றன.

உன் திருக்கோலக் கருணை ஒளி மகரந்தமாய் மணம் பரப்ப. அதில் ஆழ்ந்து பேரும் இதயங்கள்.

உன் சந்ததியே, உன் புகழ்பாடும் இசையரங்காகி விடு கின்றதே.

வலம்புரிச் சங்குகளின் வளமார்ந்த முழக்கங்களும்,
துளையிட்ட மூங்கில்களின் சுநாதன அலைகளும்,
தம்புராக்களின் சுருதி லயங்களும்,
நாதஸ்வரங்களின் நாதச் சுருள்களும்,
மத்தளத்தின் மதமதர்த்த
அதிர்வுகளும்,

உன் செவியை நிறைக்கின்றன.
உதட்டிலே குமிண் சிரிப்பை மலரவிடுகிராய்.

ஆனால்,

என் குரலும், உன் திருக்கோயில் வாசல் நிறைத்து.

உன் செவியை மஞ்சமாகித் தவழவேண்டும்
என்ற அவாவிலே,

என் மனம் மதுகரனின் இறகுகளின்
ரீங்காரமாய்த் துடிப்பது

உன் குழையணிந்த பூஞ்செவிகளில்
விழவில்லையா?.....

தேவா,

ஆழ்கடலின் மௌனக் குகைகளில் கர்ப்பமாகி,

அழுக்கே,

உணவாகி, உடையாகி,

மௌனக்கத்தின் முதல் உயிராய்

காலம் சுழித்த என்னுடைய

உப்பலையில்

தூய்மை செய்து,

அலைத் தோணி மேலேற்றி

(தோணியா, குப்பை வாரா?)

கடல் ஓரம்

மணல் நடுவில் —

(தேவனே, உன் கருணைதான் என்னே?

உணர்வற்ற உயிர்க் கூட்டிற்கும்

உள்ளோ ஏற்படக்கூடா தன்றோ

மணற் படுக்கை அமைத்தாய்

மலர் மஞ்சம் விரித்தாய்?)

எனே ஏற்றிவிட்டாய்?

என் இலிய சோதரர்கள்,

மூத்தவர்கள்,

வலம்புரிச் சங்குகள்,

உன் முன்றலில்,

உன்னையே அடிநயித்து

ஒங்காரமாய்

முழக்கமிடுகின்றனர்.

உன்னைத் தம்பால் சர்த்துவிடத் துடிக்கின்றனர்.

ஆனால்,

நானே

கிளிஞ்சலாய்

மணல் மீது கோலமிட்டு

பயனற்றுக் கிடக்கின்றேனே?

உன் முன்றலிலே என் கீதம் ஒலிக்காதா?

என் ஆவல் ஒலி

உன் காதில் விழவே விழாதா?

மகாப் பிரபோ,

நான் கடந்தேறுவது,

உன்னை அடைவது

எங்குளம்?

ஊண் நீக்கி,
 உற்றூர் நீக்கி
 உயிர்க் கூட்டைச் சுமந்து,
 கரை மணலில்
 கோடைப் பகலின்
 உச்சி வெயினின்றும்
 எழும்
 என் கீதம்,

ஒரு கிளிஞ்சலின் கீதம்
 உன் கன்றின் கதறல்
 உன் கரப் புல்லிற்காக
 தவிக்கும், ஏங்கும்
 என் இரங்கற் பா
 உன் திருச்செவிகளில் விழவில்லையா?
 விழுந்தும் உன் இரசனையை, ஈர்க்கவில்லையா?

கவனத்தின் கணப் பொறியை,
 கவரவில்லையா?

இசைவள்ளலே,

நானறிவேன்,
 என் இசை, பாடல், தாளம், ராகம் எல்லாமே... ..
 குறைகள் நிறைந்தவை; குற்றங்கள் பொருந்தியவை.

ஆனால்,

நான் என் செய்வேன்?
 என்னிடமுள்ளதைத் தானே நான்
 உனக்கு
 நிவேதனம் செய்ய முடியும்?

என்னிடம் இல்லாததை
 எதிர்பார்க்கும் அளவிற்கு
 நீ —
 நானில்லையே...

முத்தோடு பவளத்தையும்,
 சங்கொடு சிப்பியையும்

உன்னிடம் சேர்ப்போர்
என்னை ஏன் உன்னிடம்
அழைத்து வரவில்லை?
வர்ண, வர்ண நிறமிட்டு
வெண்ணுடலைக்
கலையாக்கி,
வெண்மணலில்
விலையின்றிக் கிடக்கும்
என் உடலை
என் கீதத்தை
ஏன் புறக்கணித்தார்?
புறக்கணித்தீர்?

ஐயனே,

இதுவென்ன சோதனை
வாழ்வே அறித்தியமா?
அறித்தியத்தையும்,
பயனற்றதையும்
படைத்ததால், உன்
பெருமை குன்றியதாகாதா?...

பச்சைக் கூட்டுடனே
பக்தர்களைச் சேர்ப்பவனே!
பச்சைகழற்றி,
கூடு மட்டுமாய்
உன் கீதமாய், சப்திக்கும்
என் ஆசை,
உன் பெருமை
உன்றனுக்கே எட்டவில்லையா?
எட்டியுதைத்தாயா?

அருள் பாலிப்பவனே,

என் கீதம் உன் செவியில்,
உன் தாளில் படியவில்லை என்றால்,
மீண்டும்,
என்னை ஆழ் கடலில் சேர்த்துவிடு.

இல்லாவிட்டால்,

உன் தாளில் கலக்கவிடு.

இது ஒன்றினையாவது என் கீதத்திற்காகச்
செயலாக்கிவிடு.

என் ஆசைகளே... என் ஏக்கங்களே .. பெருமூச்சுக்களே...

உன் புகழ்... ஞானப்பெருமை... அருட்கொடைகள்...

தேவனே...!...

கரை சேர்த்த படகோட்டி,

ஆழ்கடல் சேர்க்கத் தயங்குகின்றானே?...

வந்த வழி செல்ல முடியாது என்ற தத்துவமா?...

தத்துவமும், நியும்... சித்து வினையாடுகின்றீர்கள்.

நானே?...

இப்படியே,

வெண் நிறப்பரப்பின்

சுடு மணலில்,

சரப் புதரில்,

பாலை வெளியில்,

காத்தே கலங்க வேண்டுமா?...

என் அழகு,

என் கீதம்,

உன் விழிக்கு,

உன் செவிக்கு

இதமே இல்கையா?...

உனக்கு வரியோடிய சங்கா வேண்டும்?

தாரை தப்பாட்டைகளா வேண்டும்...?

சப்திக்கும் நாதகரங்களா வேண்டும்...?

ஐயனே!...

இதுவென்ன சோதனை?...

ஏழை, வலியற்றோன்

எண்ணிடம் இனையொல்லாம் ஏது?

ஆ!... ஐயனே... நீயா?...

உன் குஞ்சித பாத கமலங்கள் என் கீதத்திற்குப்
பின்னிசையாக,

உன் வரவுக்குக் கட்டியம் கூறுகின்றனவா?

உன் வரவுக்காக என்னுள் என்ன ஆயத்தங்கள் அரங்கேறின.
அரங்கமே காலியாக,

அசைகளே அந்தரங்கத்தில் ஆர்ப்பாட்டமிட்டால்...?

நீ கிரும்பி விடுவாயோ?

வழி நின்று தடுக்கவும் சக்கியற்றுத் தனிப்போடு,

நிலை குலைந்து, பொறிகலங்க...

நீ வாய் மகரந்தம் சிந்துகிறாய்.

“என்ன இது” கோயிலுக்குத்தான் வருகிறீர்கள் என
நினைக்க. வழியில் இங்கேயே சுங்கிலிட்டார்களே?”

“அமாம், அவன் என்னுள்ளே இருக்கும்போது
அங்கு சென்று யாரைத் தரிசிப்பது? அவனே அங்
கும், இங்கும் எங்கும்...”

‘புரியவில்லையே?... என்ன சொல்பவர்கள்?..’

‘அவனை மனகிளைல் நெருங்கிவைல் அண்மையில் நிற்
கிறான்... மனக்கோயிலும் அவனே... அதிலிருப்பவ
ளும் அவனே’. அவனுள் அவனைக்காண’ இந்த
ஏகாங்கப் பெருவெளிதான் எற்றது. மாணசீக
உணர்வில் அவன் பாத தாள்கையில் சிரசைச்
சாய்க்கவும். கோயிலின் மங்குகரமான புனித ஒளி
கள் என் செவிகளில் படிச் சொரியும்... நான் ஒவ்
வொன்றாகக் கற்பனை செய்து கொள்வேன்... என்
ஆத்மார்த்த ஒன்றிப்புடன் இறையுடன் கலந்து
அதன் கலையழகுடன், கருணையுடன் இலயித்து விடு
வேன்.....

கண்ணால் காண்பதனை விட, கற்பனையில் அறிவின்
துணையுடன் அவன் அழகை, அற்புதத்தை ரசிப்ப
தற்கு அவனிலிருந்து மனவெளியை அகலப்படுத்
துவது சிறந்தது... சூரிய ஒளியை எட்ட இருந்து
பார்த்தால்... எத்தனை அழகு... வண்ணம்... மலர்

விரிப்பு” — குரலில் தெய்வம் இறங்குகிறது. கனிகிறது. சிரிக்கிறது.

நெஞ்சம் குளுமை காண்கிறது.

தேவனே...!

உன் திருவுள்ளக் கருத்தை எப்படி எப்படியெல்லாம் புலப்படுத்துகிறாய். அதனை அறியாத நாம்... புலம்பியும் தவித்தும்... ஏங்கியும்... உருகியும்... திருப்தியழிந்தும்... விரக்தியுற்றும்...

டாண்!... டாண்!... டாண்!...

— மணியோசை வெற்றியின் கீதமாய், போதனைச் சிதறலாய் மீண்டும் ஒலிக்கிறது.

முள்ளும் மலரும்

ஞான தேவனே,

உன் அருட் கருணை மழையிலே என் இதயத் தோட்டம் குளுமை காண்கிறது. கனிந்து சிலிர்த்துது. சிலிர்ப்பின் மதமதர்ப்பில் தாய்மையின் பரவசம் உள்ளெல்லாம் ஊடுருவிச் சூங்களாகி அதிர்கின்றன. அந்த இன்பராகச் சுரங்கள் எண்ணற்ற மலர்களைப் புஷ்பிக்கின்றன.

புஷ்பங்கள் காற்றில் அலையாகி, மகரந்தப் பொடி தூவி, தோட்டத்தைச் சிம்மாசனம் ஏற்றுக்கின்றன. இவையாவும் எனது முயற்சிகளே... செயல்களே... விளைச்சல்களே என ஆங்காரத்தில் நான் சொற்பு வீராபு இறுமாந்து நின்றபோது.....

என் இதயமலர்கள் அனைத்தும் உனக்கே உனக்குச் சொந்தமான தென்ற நினைப்பின்றி, எனதே எனது—என் இதயமே நிலையானது என்ற இறுமாப்பில் உடையவன் நீ இருக்க, எனக்கே சொந்தமானதென்ற பண்ணையாரின் நகைப்பிற்குரிய அறியாமையினால் ஒரு கணம் சொந்தம் கொண்டாட என் மனம் அவானியபோது...

பருவம் மாறி
வெப்பம் மிகுந்து
இலைகள் உதிர்ந்து
செடிகள் குச்சிகளாய்
கரிக் கோடுகளாய்
மலர்கள் சருகாய்
மகரந்தம் தூசாய்
பற்றைப் புதரின்
கோரை அரிவாள்
புல் நாக்குகளாய்

என் இதயக் கருணை வெடிப்புகளில் கரு நிழலாய் பயம் காட்டி நின்ற வேளையிலே.....

வரண்டு, பாளம், பாளமாக வெடித்த உதடுகளின் அவிந்த நாக்குகளின் காவி படிந்த பற்களில் மஞ்சள்

கிரிப்பும் மறைந்த அந்தியிலே...

முதலே

இதயம் உன்னதே. அதன் இயல்பு உன்னதா? என்னதை உன்னதாக்க முயன்ற போதும் என்னது என்ற பற்றை நீக்கிலேனே?...

இதய மண்ணை உழுது, பதமாக்கி, உரமிட்டு உனக்காக மலர்த்திய தோட்டத்தில்,
புஷ்பங்கள் மலர்ந்த ஒரு கணத்தில்,
தோட்டத்தின் விளைச்சலில் ஒரு கணம் மயங்கித் தடுமாறினேன். அந்தத் தடுமாற்றம்
என் தோட்டத்தையே குலைத்து விட்டதே!

இறையே

என்னை மன்னித்து விடு! இனி உனக்காக, நாளுகிய உன்னைக் கொண்டு பூத்துக் குலுங்கும் பூஞ்சோலைகளை அமைப்பேன். நான் உன்னிடம் மன்னிப்பைப் பெறுவேன்.

எனது புத்தம் புதிய தோட்டத்திலே நவ நவமான புது யுகப் பூக்கள் மலரும். அவை புதுப் பொலிவும், புத்தமும், புதுவண்ணமும், கொண்டு உன் வீரம் செறிமார்பில் உன்புகழ் பரப்பும் மணிகளென ஒளிர நான் தொடுப்பேன் மலர்ச்சரங்கள்.

என் கரங்கள்... மனம் எல்லாமே தோட்டத்தைச் சீர்படுத்துவதில் ஈடுபடுகின்றன.

இறையே! என் கரங்களுக்கு ஆற்றலைக் கொடு... மனதிற்கு ஆனந்தத் தேனைக் கொடு.

நீ கொடுப்பவற்றிலிருந்தே, எதையும் நான் தர முடியும்.

நீ தந்ததையே திருப்பித் தந்து நான் புதுப்பெயர் எடுக்கிறேன். அது --

பக்தன்.

பெற்ற கடனைத் திருப்பி அளிப்பவனுக்கு வள்ளல் என்னும் புதுப்பெயரை வழங்க நீ ஆடும்— விளையாட்டு.

இந்த விந்தைகள் உன் விடயங்களில் மட்டும் தான்...
என் தோட்டத்திற்குள்ளே எத்தனை செடிகள்...
விதைகள்... பதியன்கள் ..

எல்லாமே தளிரிட்டுச் செடியாகி, பூ மலரும் காலங்
களை... பருவங்களை... வசந்தங்களை சாதகப்புகழி என
எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன்.

வசந்தம் நல்வரவு கூற, பருவம் செடிகளிலே குடி
யேற,

நான் ஆவலுடன் விழித்திருந்தேன்.

ஆ! என்ன ஏமாற்றம்... வேதனை... நெஞ்சங்
களில்... மலர்களில்... இதழ்களுக்குப் பதிலாக முட்
களே மலர்ந்தனவா?...

என் செடிகள் புஷ்பிக்கவேயில்லை.

பருவம் வந்தும் மலராத பெரும்பைகளா அவை?
இறையே இதுவென்ன கூத்து?

என் தோட்டத்தின் எல்லைகளிலே, நெருஞ்சிக் கூட்
டங்களும், குருக்கத்திகளும் நிறைந்து சிரித்து மலர்ந்தி
ருக்கின்றனவே?...

உன் அலகிலா விளையாட்டு போர்வை என என்னைக்
கவிந்து திக்குமுக்காடச் செய்கின்றன.

உனது குமிழ்ச் சிரிப்பின் அர்த்தம் புரியாமல் நான்
மயங்கி விழுமின்றேன்.

தத்துவத்தின் தரிசனனே!

நான் விதைத்த வித்துக்கள் எப்படி இனம் மாறின?

நாளும் பொழுதும் - கண்ணின் மணிகள் என இமை
மூடாது காத்திருந்து போஷித்தவைகள், வளம் பெறாது
போக—

கவனிக்காதவைகளும் வேண்டாதவைகளும், வேரோடி
நிலம் பிளந்து மனதின் இறுமாப்பு எனப் போஷித்துப்
புஷ்பித்தன?

தேவனே! இது உன் போதனையா? விளையாட்டா?

உன் பாத கமலங்களைச் சூட்ட எனக்குக் கிடைத்தவை இம் முட்செடி மலர்களா? இச் சின்னஞ்சிறிய... மணமற்ற... அழகற்ற மலர்களும் உனக்கு உலாட்டம்?...

ஐயனே!... உன்னை நான் புரிந்து கொள்வது எங்ஙனம்? ஆ!... தேவனின் தேவனே!... என் தவறைப் புரிந்து கொண்டேன். தோட்டத்தை அமைக்கும் வேளையில்... நான் என்ற ஆணவத்தையே நான் உரமாக இட்டிருந்தேன். ஆணவங்கள் முட்சளானதில் ஆச்சரியமேயில்லைத் தான். உன் போதனைகள் மணிகளின் சுடரெனப் பல கிளை விட்டுப் படர்வதை உணர்கின்றேன். ஆனாலும்—

நந்தவனத்தில் இவை மலர்வதென்றால்,
நந்தவனமே பழுதாமோ?

இறைவா!...

தோட்டமும் உனதே!

வித்தும் உன்னதே!

விளைச்சலும் உன்னதே!

இதில் நானும் என்னதும் எதுவுமேயில்லை.

உன் தோட்டத்தின் விளைவும்,

விளைச்சலும்,

வித்தும்

பயனும்

எல்லாமே — நீதான்

அனைத்தையும் தரவேண்டியவன் நீயே யன்றோ?

நீயே— விதை!

நீயே— அறுவடை செய்!

நான்— நானாகிய நீயேயல்லவோ?

கால தேவனே!

குருக்கத்திகளும், நெருஞ்சிகளும் மலர்ந்த முள் மனக்காட்டில்...

மா, முல்லை, அசோகு, அரவிந்தம், நீலோத்பலம் முதலான பஞ்சமலர்க் கூட்டங்களும், ரோஜாச் செடிகளும், மல்லிகைப் புதர்களும், எப்படி எழுந்தன? எப்படி மலர்ந்தன?

முள் மனக் காட்டில் சுனையூறி நீர்ப்பூக்கள் கொலுச் சிறந்த வகைதான் என்னே?...

இறையே!

என் மனக்காடு என்னும், உன் விளை நிலத்தில் இவையேயல்லாது வேறென்ன மலரும்? ★

துடுப்பில்லாத படகு

ரூபனே, அரூபனே, தேவனே, காலத்தைக் கணங்களைக் கடந்த
முதல்வனே!

நீ எங்கிருக்கிறாய்? நீ இருக்கின்றாயோ, இல்லையோ?
என்ற தேடுதல்கள்.

விசாரணையாக, விவாதமாக, குதர்க்கமாக, தத்துவ
தரிசனமாக,

புவியின் முதற்பூண்டு உற்பனித்த நாள்முதலாய்
ஓய்வற்ற, செயலின் தொடர்ச்சியாக,

நித்தம், நித்தம் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும் வேளையிலே—
நான்,

உன்னை—உன் இருப்பிடத்தைத் தேடித் தேடி அலைந்து
இளைக்கிறேன். நீ என்ன சித்து விளையாட்டுக்காரனா?

நீ ஏன் மறைந்து, மறைந்து இல்லாதவனாகின்றாய்? என்
மனதில் நீயே சிந்தனைக் குமிழிகளை ஊறி விடுகின்றாய்.

ஒரு கணம் வெளிச்சம் தொடர்ந்து— காரிருள்,

இருளின் பின்னணியில், கணநேர வெளிச்சம் சிந்தனைப்
பொறியைப் பற்றிவிடுகிறது.

என் தேடுதலில் நீ கிட்டவில்லை என்றால்—

நீ இல்லை என்பதனை விட...

என் செயலில் போதிய ஊக்கமில்லை. திறனில்லை. ஈடு
பாடு இல்லை என்றே பொருள் கொள்ளலாமா?

உன்னைக் கண்டு, உன் பொருளை விண்டு விண்டு உல
கோர் வியக்க,

நான் முந்தவேண்டுமென்ற அவா என்னுள் அலைகின்றது.

அவா—ஆசையா? உன்னில் கொள்ளும் ஆசையும்
பற்றா...? பாசமா?...

அப்படியாயின் .. பற்றைத் துறந்து, பதியே உன்னை
அடைவது எப்படி?

பற்றிருந்தால் தானே சிக்கனப்பற்றி உன்னைத்

தொடரலாம்? நீ—

எங்கெல்லாம் இருக்கிறாய், என முன்வந்தவர்களின் தேடுதலில் கிடைத்த வழிகளில்... இடங்களில்... எல்லாம் நானலைந்தேன்.

நீ— மலர்க்காட்டில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். பாதை சுலபம்; சொளந்தரியக் காட்டில் உன்னைத் தேடுவதும் இன்பமான விளையாட்டு; பொழுதுபோக்கு என்ற நினைப்புடன் ஒடோடி வந்தேன்.

என் நினைப்பின் வெம்மையைத் தாங்கமாட்டாது மலர்கள் வாடி உதிர, நீ வேறிடம் தேடிச் சென்றுவிட்டாய்.

நீ— வசந்தகாலச் சோலையிலே, வெண்ணிலா வேம்பின் இடை நடுவிலே, சூயிலின் கானமாக நிற்பதாகச் சொன்னார்கள்.

கானங்களின் மையத்தில் உன்னைப் பிடித்துவிடுவேன். உன் கானத்தைக் கேட்கும் முதல் மனிதன் நானாக இருப்பேன் என,

(உன்னை அடைகின்ற அவளும், அது உலகின் முதன்மையாக இருக்கவேண்டும் என்ற ஆவலும் இரட்டைக் குரலிகளான, ஒரு கொப்புளில் மிகக் கின்றனவே? இறைவா,— இது சோதனையா, உன் சாதனையா)

துடிக்கும் உள்ளத்துடன் பறந்துவந்தேன்—

அங்கோ - சூயில்களின் சிறகுகள் உதிர்ந்திருக்கக் கண்டேன்.

நீ— எங்கோ மோன வெளியில் தபசில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். தயங்காமல் சென்றேன்.

தபசிருந்த புலித்தோல் என்னைப் பயங்காட்டிற்று.

இறையே இதுவென்ன விளையாட்டு? நீ என்ன எண்ணுகிறாய்...? என் தேடியலையும் செயல்களைப் பித்தலாட்டம் என்கிறாயா?...

நீ— நீலநதிக்கரையின் ஓரத்தே, பொற்கோயிலில் குடி கொண்டு— தரிசன விளக்கம் தருவதாக— ஞானகானம் இசைப்பதாக— யாரோ கூறுகிறார்கள்.

மூலவனே — பூமாவின் பாசச் சுரப்பான, அங்க செளந்தரியமென எங்கெல்லாமோ பாயும் நதிகளிலே-

உன் நதிக்கரையை எங்ஙனம் தேடுவேன்?

ஏது நதி? எந்த நதி? ஏதுவுமே புரியவில்லை.

ஒவ்வொரு நதியாக ஓடினேன். ஆங்கார ரோசத்துடன் அலைகள் சூழறிப் பாய்ந்து, புரண்டோடும், பாறைகளைப் புரட்டி ஓடும் ஓசைகளே என் காதை நிறைத்தன.

உன் திருவாயின் அமுதவாக்கு என்னை அழைக்க வில்லையே?

அலைகளின் அர்த்தமற்ற ஆரவாரிப்பும், என் மனத் தவிப்பும்

ஞானதேவனே!

'நதிவழியே போ! பாதை கிட்டும்! பயணம் வெற்றி பெறும்' - என்னார்கள்

நதிகள் இருக்கன. நீர் நிறைந்திருந்தன... ஆனால்... உன்னையடையும் படகுகள்?... படகுகளற்ற நதிகள்... துடுப்புகளற்ற படகுகள்... பாறைகள் நிறைந்த நதிகள் முதலிகள் நிறைந்த நதிகள்... சுழல்கள்... பழுதடைந்த படகுகள்... மரணச்சுழிப் படுக்கைகள்...

இறைவா!

நதிகள் பயங்கரமானவை என்று எண்ணுகையில்... நதிப் படுக்கைகளும்ல்லவா பயங்கரம் காட்டுகின்றன.

இது வினையாட்டா... அக்கினிப் பரீட்சையா... (நீர்ப் பரீட்சையா?)

என் செயல்கள் யாவை? நீ என்ன சொல்கிறாய்? இவற்றின் வாயிலாக? நான் உணரமாட்டாதவன்... உணரவைக்க வேண்டியவன் நீ...

ஞானசிரியனும்... மூடச்சீடனும்.

ஆபத்பாந்தவனே!

இதோ ஒரு படகு அலைகளில் ஆடி அசைந்து... ஹம் சத்தின் ஒல்கி ஓசிந்த நடையன...

பாய்ந்தோடுகிறேன்... ஓட்டைப் படகு.
ஓட்டைப் படகும், என் பயணமும்.

என் பயணம்— என் மாணமாகட்டும். அல்லது உன் தரிசனமாகட்டும். படகுகளின் ஓட்டை வழியாக நீர் கொப் பளித்துப் புகுகின்றது. துடுப்புகள் யானையின் செவிகளென அசைகின்றன... சில விநாடிகளில் வாடிய வாழையிலை களாகி விடுகின்றன... பேரலைகள் சரும்புதத்தின் கொடுமை காட்டி, சுருள் நாகங்களாகத் தீண்டுகின்றன... நாகம்... ராஜநாகம்... பட நாகம்... சுருநாகம்...

என் கரங்கள் ஒருகணம் பயத்தில் தடுமாறுகின்றன. துடுப்புக்கள் என் கைகளிலிருந்து பிடுங்கப்பட்டு நீரிலே பட காகி, கரை ஏற்றுண்டு போக,

துடுப்பற்ற படகும் நானுமாக, உன் தரிசன ஆவலில் பயணமாகிறோம்— படகை வலித்துச் செல்வது எது? அலைகளா? நீயா?... உன்னில் என் மனலயிப்பு ஒன்றிவிடு கையில்,

பயத்தின் நிழலே தீண்டவில்லை. மனம் என்னிடமிருந் தால்தானே நான் பயப்பட முடியும்?

என் உடலில் நீ பிரவேசிப்பதை... என் நாவில் நீ தவழ்வதை, என் மனத்தில் நீ உறைவதை...

நான் அணுஅணுவாக ரசித்துக்கொண்டே, பேரானந்த லயத்தில் மூழ்கி, உன்னையே தியானிக்கத் தியானிக்க... உன் கானம் என் செவிகளிலே மெல்ல... மெல்ல... அலைச் சுருளாய்ப் புகுந்து, என்புருக்கி... மன முருக்கி... என் மன தில் இறுமாப்பு...

இதோ... தெய்வகானம்... மோனராகம்... ஓய்வற்ற கானம்... இன்னும் சில கண நேரங்களில்... உன் தரிசனம் உன் தரிசனம்.. உன் பொற்கோயில்...

உன்னைக் கண்டவன் முதன் முதலில்... நான்... தேட்டவன்... நான்... சொல்லப் போகிறவனும் நான்...

என் தற்பெருமை— பெருமை கொள்பவனையே ஒரு கணம் மறக்கச் செய்கிறது.

'படர்!' — பெரும் அலை படகைத் தாக்குகின்றது.
வெள்ளம்... மரணச்சுழி... நாசிமுட்டும் உப்பு நீர்...

என்னை யாரோ... எதுவோ... எங்கோ இழுத்துச்
செல்லும் வேதனை...

ஆ!... சமுத்திரம்... ஆழிவாய்ப் பெருங்கடல்...

இறைவா!... கணநேரத்தவறுக்கு இக்களை பெரிய
தண்டனையா? .. சோதனைகள் .. சோதனைகள் .. சோதனைகள்...

போதுமையா... போதும்... நான் வலியற்றவன்... தாங்க
மாட்டாதவன்... திணறல்களில் முக்குளிக்க... மூச்சுக்
திணறலில்... மனை மனச்சுழி... பின்னொளித் தெறிப்பென
'பட'டெனக் கிளை பிரிந்து .. அகிர்ச்சி அலைகளில் வர்ணங்
கள் கோடுகோடாக... பச்சை .. மஞ்சள் நீலம் சிவப்பு...
ஊதா... செம்மஞ்சள் வெள்ளை.. நிறங்கள் தனித்துத் தவிக்க
கின்றன... அணுக்களின் சேர்க்கை என... இணைய இணைய...
பேரொளியாய் பிரகாசமாய் பேரண்டமாய் விககிக்கத்
தொடங்குகின்றன...

எதுவோ... என்னமோ மனசில்...

பாசி கைங்கிய கடாக நீரென

பசி நீங்கிய மனித முகமென

களை அகன்ற பயிரென

இருள் கலைந்த விடியலென

உன் தரிசனம், மோனத்தில் பதிகிறது.

என்ன ஆச்சரியம்!... நதி என்னை முக்குளித்து மேலெ
ழுப்ப... கவிழ்ந்த படகு... கட்டுமரமாகி நதியின் சங்கமப்
பகுதியில்— தகத்தாயமாக உன் கோயில் மின்ன, புன்னகை
ஆலய வாயிலின் வழியாக ஒளிர்வது தெரிகிறது.
தேவனே!

அந்தப் புன்னகையே என் வெற்றிப் பொருள்தான்.
அந்தப் புன்னகையே, எனக்குப் போதும். மனம் வசந்த
காலப் புன்னென்ப் பாடுகிறது.

வலைக்கண்ணிகள்

தேவனே!...

ஒளிக்கதிர்கள் என்னும் கால்களை ஒவ்வொரு அணுவிலும்
ஊன்றி நீ செறிந்து நிறைந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

ஆனால்;

நானோ, ஒளியையோ, அதன் கதிர்களையோ, கண்டிலேனே!
சொன்னவர்கள் பொய்யர்களா?... நீயே பொய்தானோ?...

உன் விளையாட்டுக்கள் அதிகரித்து விட்டால்... என்னை
அயர்வு சூழ்ந்துவிட்டால்... உன்னைப் பொய்யென்று
தூற்றவே உற்சாகம் கொண்டாடுவேன்.

ஆமாம் நீ—

ஒளியா?...

ஒலியா?...

பரப்பா?

வெளியா?...

எது நீ?... எங்கே இருக்கிறாய்?...

நீரிலா?...

நிலத்திலா?...

வானவெளியிலா?...

சூன்யத்திலா?...

ஒன்றின் பின்னால், அடுத்தடுத்து வரும் எண்ணிறந்த
பூஜ்யங்களிலா?... அல்லது... ஒன்றேயல்லாது வரும்
பூஜ்யங்களிலா!...

எதில்... எது... எப்படி நீ இருக்கிறாய்!... எங்கே இருக்கிறாய்!

உன் இருப்பிடம் எது?

உன்னை எங்கெல்லாமோ தேடித்தேடி இளைத்ததுதான்
மிச்சமா?...

அந்த மிச்சமான மிச்சம்தான் நீயா?

இளைப்பு, மானிடத்தின் இளைப்பு.

உனக்கு பிடிக்குமோ? அதனாற்றான்—

உன் விளையாட்டுக்கள்

உனக்குப் பெரும் பொறுப்பாக இருக்கின்றனவா!

உலகத்தோர் விளையாட்டு உடலுக்கு உரமூட்டும்.

உன்னுடைய திருவிளையாட்டோ,

மனதிற்கு உரமூட்டுகிறதா!

இறையே!

நீ வழங்கும் ஏமாற்றங்கள் எனக்கு உரமாகின்றன.

என் உடலும் நலிகின்றது. உன் என் வைரமாகின்றது.

வைராக்கிய, அத்திவார மனமாகின்றது.

என் வைரத்தைக் கண்டு நான் இறுமாப்புக் கொள்
கின்ற வேளைகளிலே,

நீ சிரிக்கின்றாய். எள்ளி நகையாடுகிறாய்!

நீயே இல்லாமல் நினது சிரிப்பு, என் செவியை
குளிர்விக்கிறது.

நீ சிந்திய பாற்சோற்றின் அவல்கள்,

என் மனப் பசியின் உணவாகின்றன.

அதனால் வைராக்கியம் இறுகுகின்றது.

என் வைராக்கியமே உன்னைப் பெறுவதல்லவா?

நானோ உன்னைப் பிடிக்கத் துடிக்கிறேன்.

நீயோ, என்னைப் பிடிக்கத் துடிக்கிறாய்.

ஆனால், இருவரையும் சந்திக்க வொட்டாமல் தடுப்பது
எது?

விளையாட்டுப் போட்டியில்,

‘சடுகுடு’ விளையாட்டில்

பிடிபடப்போவது

நீயா, நானா!...

போட்டிதான்,

தோற்றவனே வெற்றியாளனின் மகிழ்வில்.

மெய்மறக்கும்

பரிசு இதல்லவா! ..

இந்தப் பரிசினைப் பெற என்னென்ன வெல்லாமோ செய்து பார்த்தேன்.

என் முயற்சிகள்—

குறைகள் நிறைந்தவை.

புனிதம் குறைந்தவை.

தோல்விகள், தோல்விகள், தோல்விகள்,

தோல்விகள் எனக்குத் தயக்கத்தை தானில்லையே,

மாருக,

உற்சாகத்தையல்லவா, அளிக்கின்றன;

தோல்வியில் கரையும் மனமும்

உன் நினைவில்

வெற்றியின் படியாகி

இறுகுகின்றனவே.

நானறியேன்,

என் முயற்சிகள் எவ்வளவு வேடிக்கையானவை. பலவீனமானவை, அர்த்தமற்றவை.

காலங்களின் காரணனே!...

உன்னை என் மனவலையில் அகப்படுத்த, நினைவுத்தோணியில், உன் நாம ஸ்மரிப்புத் துடுப்பெடுத்து, மனவலையை அகல விரித்து, விரித்துக் காத்திருந்தேன்.

நள்ளிரவின் நம்பிக்கைப் பூக்களாக என்னுடன் கண் விழித்துத் துணையிருந்த நட்சத்திரப் பொட்டுக்களும் மறைந்துவிட்டன.

காலப்பொருள்கள் கருகிவிட்டன.

காலங்கள் கடந்ததை நானே அறியேன்.

மனவலையின் மிதப்புக் கோர்வையில் பிணைத்திருந்த என் விழிப்பொட்டுக்கள், சலனமற்று, இமைக்கவும் பயந்து அமைதியுற்றிருக்கின்றன.

காலங்கள் கல்பகோடிகளா? கணநேரவார்ப்புக்களா? நானறியேன்.

எதுவோ, எதோ.

என் வலையில் தட்டியது.

எனக்கு—எக்களிப்பு ; இறுமாப்பு; தோள் யூரிப்பு.

“அகப்பட்டு விட்டாய்!” என்ற ஆரவாரிப்பு.

வேகம், வேகமாக,

என் மனவலைகளை இழுத்து இழுத்து ஒன்று சேர்க்க முயலுகிறேன்.

என் கரங்கள் சோர்வுறுகின்றன. தோல் உரிகின்றன. நடுங்குகின்றன. வலைகள் இரத்தக் களரியில் தோய்ந்து தோய்ந்து சோருகின்றன.

என்ன ஆச்சரியம்

மனவலைகள் பாரக்குண்டுகள் கழன்றதென, ஏதுமற்றவை களாகி,

காற்றில் மேலேறி, நீர்மட்டத்தின் விழிம்பேறுகின்றன. என் ஆவல் அடங்கவில்லை.

வலையின் மறுகரையைப் பற்றி மேலிழுக்கிறேன்.

ஏமாற்றம், ஏமாற்றம், இம்முறையும் வென்றவன் நீயே.

வலைக்கண்ணிகள் எல்லாம் அறுந்து, வாய்பிளந்து... அவற்றில் வலைக்கண்ணிகள் ஒன்றிரண்டில்...

கடந்தாளைகள், பாசிகள்... மட்டும் பச்சையாக மின்னு கின்றன.

எங்கிருந்தோ யாரோ கடற்காற்றில் கூவுகிறார்கள்:

‘வலையில் ‘அது’ விழவேண்டுமென்றால் - வலையின் நாற்றம் போகவேண்டும்; அதற்காக வலைகளைப் பட்டைபோட்டு கொதிநீரில் அவிக்க வேண்டும்’

ஆமாம் என் மனவலைக்கண்ணிகள் அவன் துணலில் வேகத்தான் வேண்டும். அதற்கு—

அடுப்பேது?

நெருப்பேது?

விறகேது? எல்லாமே

நீதானே?—

முட்கள் ஓடியும் ஓசைகள்

கடந்தவனே!

உன்னைத் தேடுவதிலேயே என் காலங்கள் கழிந்து விட்டன. உன்னைத் தேடிப் பெறுவதா? நீ நாடி அடைவதா?

நான் ஈதொன்றையும் அறியேன். வகை பிரிக்கவும் தெரிந்திலேன். எது, எப்படி— இருந்தாலும்,

உன்னை அடைவதே- உன் தரிசனம் பெறுவதே என் இலக்காயிற்று. ஆயினும்,

என் இலக்குகள் தவறிக் கொண்டேயிருக்கின்றன.

தவறிய இலக்குகள் எதை எதையோ காயப்படுத்தி... என் நெஞ்சம் இரத்தக் களரியாகின்றது.

இரத்தம் சொட்டும் நெஞ்சுடன், நீ எங்கெல்லாம் இருப்பதாகக் கூறினார்களோ அங்கெல்லாம் ஓடோடிச் சென்றேன். உன் நினைப்பின் வேகாரத்தில்— என் பயணம், பாதை இரண்டினதும் தொல்லைகள்... சமைகள்... இழப்புகள்... எதுவுமே தெரியவில்லை.

ஆனால் என் உடல்நலம்—

ஆதம்ச் சிறகுகளை உதிர்த்த சகோரப்பட்டியாய்,

வீர நகங்களை இழந்த வரிப்புலியாய்,

தந்தம் இழந்த வாரணமாய், துடி துடித்தபோதும்,

உன் நிழல் தேடி அடைக்கலம் நாடி ஓடிய பதைபதைப்பில்— என் உள்ளம்,

வாடைக்காற்றின் பசுந்தளிராய் நடுக்கமுறுகின்றது.

உன் தரிசனம் காணா நிலையில் வாடலாயிற்று.

இலை பழுத்துச் சருகாகலாம். அது உதிரும் ஓசையாவது உன் திருச் செவியில் கேட்கலாகும். ஆனால்,

தளிர்வாடி உதிர்ந்தால்... ஓசைகூட எழாதே...

தளிரிதயம் வதங்கி உதிருமுன் உன் தரிசன இலட்சிய தாகத்தில் தவிக்கின்றது. அதனால்— உன்னைத் தேடும் வேட்கை— காட்டுத்தீயாகின்றது.

பயணம். பதைபதைப்பு. நடை. மீண்டும் பய...ண...ம்

ஆ! என்ன ஏமாற்றம். கானலைகள் கண்முன் நீராட்டுகின்றன.

ஆச்சரியமான ஏமாற்றம் உற்பவித்த மனச்சோர்வில் ரௌத்திரம் பொங்குகின்றது— ருத்திர பூமியில் உன் நெற்றிக் கண்ணென—

உன் இருப்பிடத்தை நன்கறிந்தவர்கள் என நான் எண்ணியவர்கள் காட்டிய இருப்பிடங்கள்—

வெளவால் எச்சம் நிறைந்த இருக்குகைகள்.

பாழடைந்த மாளிகைகள். இருட்டின் அரகுகள்... பாம்புப் புற்றுகள்...

கலாவிநோதனே

நீ இருக்குமிடங்கள் இப்படியா இருக்கும்?

அறியாமையான இருட்டா நிலவும்?

அங்கு, தூய்மை அல்லவா அரசோச்சும்.

படிகத்தின் ஒளியென

தெளிந்த நீரோடையென

காலை மலரின் விகசிப்பென

பனித் துளியெனப்

பளிரிடாதா?

எங்கெல்லாம் தூய்மையின் தரிப்பிடங்கள் தென்படக் கூடுமோ, அங்கெல்லாம் ஒடோடிச் சென்றேன் ஆனால்.

தூய்மைகள்... அசுத்தமாகி, அலங்கோலமாயிருந்தன. புனிதங்களில் அசுத்தக்கறை படிந்து களங்கப்பட்டுக் காண்பேன். என் கடமை இரண்டாயிற்று.

தூய்மையைத் தேடுவோ? உன்னைத் தேடுவோ?

தூய்மையும், நீயும்.

தூய்மை எங்கே? தூய்மை எது?... எப்படி?... எங்கே?... —என் நெஞ்சம் வினாக்கொணக்கினால், மந்தைக்குத் தழை பறிக்கும் இடை யனின் வளைதடியாய் யல்லாது, மதநீர் சொரியும் மத்தகத்தையடக்கும் அங்குசமாய் வலியெடுத்தன.

தூய்மை— உடலா, உள்ளமா, உலகா... உலகின் சடப்
பொருளா... உயிர்ப்பொருளா... அணுவா... அண்டமா ..
எதிலிருக்கிறது?

—என் நெஞ்சப் பிசைதலில், எதுவோ சொட்டுகிறது.
எங்கிருந்தோ... எதுவோ... ஏதோ... என் மனதில்
கூவுகிறது.

‘உள்ளமே கோயில்... நெஞ்சமே கற்பக்கிருகம்...
ஆத்மாவே தீபச்சுடர்’.

என் மனதில் காலை ஒளி பரவுகிறது.

தேவனே!

என் நெஞ்சத்தை உனக்கு எப்படி ஆலயமாக்குவேன்?
என் நெஞ்சம் தூய்மையானதா என்பதனையே
அறியேனே. ஆனாலும்,

ஹம்ச தூளிகா மஞ்சமென உனக்காக என் இதயத்தை
அமைக்க ஆசையால் அவாவுகிறேன்.

நெஞ்சத்தைத் தூய்மைப்படுத்த எடுத்த துடைப்பமே
குப்பைகளாக உதிர்கின்றன.

குப்பையாக — குப்பைவாரே மாறிவிடுகின்றதே.

இறையே! இது என்ன சோதனை? துடைப்பத்தை
வீசிஎறிந்து விட்டு,

மனவைராக்கிய வாரினால் அள்ளுகிறேன்.

என்ன கொடுமை!

குப்பை மேட்டின் கோழிக் கால்களில் சிதறும் குப்பை
களங்களாக... என் மனக்கஞ்சல்கள் புறப்படுகின்றன.

இவ்வளவு கஞ்சல்களை வைத்துக்கொண்டா, தூய்மையை
நாடி ஓடினேன்? நோய் பரப்பும் கிருமிகளைக் கையில்
வைத்துக்கொண்டா, நோயாளியைச் சுகம் விசாரிக்கச்
சென்றேன்? இவ்வளவு அழுக்குகள் எப்படி என்னில்
சேர்ந்தன?

வியப்புத் தாளவேயில்லை. விம்முகிறேன்.

அதிருப்தியும் ஏமாற்றமும் நிறைகின்றன.

மனம் வைராக்கியம் கொள்கிறது.

மனவாரினால்— குப்பையை அள்ள அள்ள... சகதியில்
கால் வைத்தவன் கதையாகி...

குப்பை குறைவதற்குப் பதிலாக... மன ஆழமே
விசாரமாக மாறுகின்றது... புண்ணிருந்தகுழியாகி ஆழம்
ஆழமாக...

இறையே!

இந்த ஆழத்தைக் காணக்காண எனக்குப் பயம்
மேலீடுகிறது. என்னைக் காப்பாற்று...

என் கதறலிலும், என் மன ஆழமே அதிகரிக்கிறது.

இறையே!

உனக்குச் சிம்மாசனம் அமைக்க முயன்ற நான்...

பொறியாசனமாக அமைகின்றேன்?

தேவா!

நெஞ்சப்பொறியும் கோவிலாமே?

என் வினாவினால் உனக்கும் சிரிப்பு வருகிறதா?

உன்னைச் சிரிக்கவைத்த திருப்தியுடன் நான்

திரும்புகையில்—

‘இப்போதும் வென்றவன் நீயே’ என வாய் முணு
முணுக்கிறது. ★

வேட்டைக்காரன்

முர்த்தத்தின் முதல்வனே!

பூமாவின் புனிதனே!... புவி நாயகனே!... உன்னால்
நலம்பெற்ற நான்—

அருட்கொடை வழங்கும் வள்ளலான உன்னை—

வற்றூத - வாரியிறைக்கும் வள்ளண்மை ஒன்றினால்
மட்டும் உன்னை அறிந்து,

ஏனைய, உலகத்தோர் போன்று, உன்னுருவை, உன்
எழிலை,

கம்பீரமான, வீரக்கழல் அணிந்த பாதங்களை, என்
ஆத்மாவின் பூந்தூறல்களால் புதைக்கவேண்டும்,

என்ற பேரவாக் கொண்ட பிரபஞ்ச ஆசைத்
திரட்சியின் முடிவில்...

நான் திடீரென உற்சாகம் கொண்டு என் மலர்களை
உன் மலரன்ன பாதங்களில்—

பூஞ்செடியின் முட்கள் உதிர்ந்ததென,

பாம்பின் கோடைகால சட்டையின் உதிர்வென,

முள்முருக்கின் கண்ணான முட்கள் பதிந்ததென,

மழைக்காலக் காளான் பூ கவிந்ததென,

வேதனையின் துடிப்பினாலோ

வெறுப்பின் சீற்றத்தினாலோ

உன் வீரக் கழற் திருவடிகள்

சப்தமிசையாமல் மெல்ல மெல்ல

நகர்ந்ததை நான் அறிந்து

துணுக்குற்றபோதுதான்

என் ஆத்மாவில் இருந்து உதிர்ந்தவை

பூந்துகளுக்களல்ல;

முட்புதர்களுளென

திக்கித்து நிற்கையில் என்மனம் முட்களான விந்தையின்
காரணத்தை அறிய ஆவலும்,

அதனை மீண்டும் மலராக்க வேண்டுமெனும்
மனவிருப்பும் என்னுள் எழுகின்றன.

இறையே,

மனங்களைப் படைத்தவன் நீயே, —

விதைகளை எறிந்தவனும் நீயே,

நீ எறிந்த வித்தில்,

எரியாத வித்து முளைக்கவில்லையே,

என நீயே வெறுத்தோடுவது எதனால்?

பருவத்தைப் படைத்து,

பாசத்தை விதைத்து

காலச் சக்கரத்தை

சுழற்றி விட்டவனும் நீயே!

சுழற்சி வேகத்தில் நீ விதைத்த வித்துக்கள்
விட்டேறியாகி விட்டனவா?

உன் தோட்டத்து வித்துக்கள் எங்கே சென்று விழுந்தன?
நானறியேனே! அறிந்திருந்தால்,

உன்னை, உன் அருளைப் பெறுவதற்காக அந்த
வித்துக்களைத் தேடி நாடி ஓடி உழைப்பேனே...!

இறையே,

அந்த வித்துக்கள் என்னாயின?

அல்லது, என் மன வேக்காட்டில்,

பாசத்தீயில்,

வெந்து பொரிந்து விட்டனவா?

அவ்வாறாயினும்,

மலரில்லா விட்டாலும், மணமேயில்லாவிட்டாலும்

பொரிகளும்— வடிவில் பூக்கள்தாமே?

அந்தப் பொரிகளைத் தேடித் தேடித்தான்,

கதிரவனே காலங் காலமாக அலைகின்றன?

அவன் முயற்சியே வெல்லாதபோது—

என் தேடுதல்கள் என்னவாகும் என்பதனையே
நானறியேனா?

ஆலையும்,
மேலானவனே?

உன் நாமத்தை என் நா உச்சரித்துக்கொண்டிருக்க
என் மனம் என்னும் முட்புதரில்—

நீ குழிமுயலாகவாவது,

சற்றுநேரம் தங்கிப் போகமாட்டாயா என்ற

ஏக்கத்தில் என் புதர்நிறை மனத்தினை,

இருண்ட காடென வளர்க்கின்றேன்.

ஆகவே—

நீ—

வேட்டைக்காரனாகவோ,

விறகு வெட்டியாகவோ,

நிச்சயம் வருவாய் என்ற நினைப்பில்,

என் ஆத்மா உன் வருகைக்காக— தனது

மனமெனும் மலர்களாய் முட்களை உதிர்த்துக்

கொண்டிருக்கும் ஓசைகளின் ஒலி உன் பூஞ்செவிகளில்
விழவில்லையா? ★

சந்நிதி குண்டம்

மகாப் பிரபு!

உன் ஆலயமணியின் தேன் நாதச் சிதறல்கள் என் செலியிலே பதிகையில்— உன் அழைப்பின் அச்சாரமாகக் கருதி—

நீயே என்னை அழைப்பதாகக் கற்பித்துக் கொண்டு, உன் நெடிதுயர்ந்த—வீரர்ந்த கோபுர வாசலில்,

உன் தாளெனும் கஞ்சமலரின், நிழற் படியில் தலைவைத்து, என் பாசச்சுமை யிறக்கி,

இலேசான மனத் தளிராய்.

கருகும் திரியின் சுடரசைவாய்,

உன் அணைப்பில் ஒன்றலாம் என்ற பேரவாவில்—
பட்டிப் பறவைகள் இருப்பிடம் நாடிப் பறப்பதைப் போல—
மூலம் மறந்த பெருநதிகள், மூலத்தின் மூலமான கடலை நோக்கி ஓடுவது போல—

மாலைநேர மந்தையினம் கழுத்துமணி அசைந்தாட தொழுவத்தை நாடுவதுபோல—

நான் ஓடோடியும் வருகிறேன்.

என்னுடன்,

என் பசிகள்... தூகங்கள்... வேட்கைகள்

எல்லாம் உடன் பிறப்பாய்த் தொடருகின்றன.

அதனால்,

என் கால்கள் தயங்குகின்றன. ஓட்டப் போட்டியின் ஆரம்பத்தில் வேகமாக ஆரம்பித்த வீரனின் கால்கள், வெற்றிக்கம்பத்தை நெருங்க... நெருங்க... தயங்கித்... தியங்கி முடங்குவதுபோல...

வெற்றியுமிழந்து, முடிவையும் நெருங்க முடியாது... வீழ்வதுபோல்...

நானும்,

அழுக்குடையுடனும், பரிசளிப்புகளற்ற கைகளுடனும் வந்த வறியவர்கள், விழா மண்டபத்தின் வெளியே நிறுத்தப்பட்டிருப்பது போல—

நானும் நிறுத்தப்பட்டு,

புறக்கணிக்கப்பட்டு,

அநாதரவாக நிற்கிறேன்.

(தேவனே!

என்னை மன்னித்துவிடு.

உன் முன்றலில் யார், எப்படி

நிராதரவாகி நிற்க முடியும்?)

ஞான தீபனே.

உன் அங்கங்கள்... பாதாதி கேசம் வரை... தீப
முழுக்காடுகின்றன.

தீபங்கள்— உனக்குத் திருமுழுக்காட்டுகின்றனவா?

கிருவமுது ஆகின்றனவா?

தீப நிவேதனத்தில் மின்னும், உன் இதழ்முத
வெள்ளத்தில் நான் நனைந்து, தீக்குளிப்பில் நீராடி—

இறையே,

உன் முன் படைப்பன வெல்லாம்... பாலோ...பருப்போ...
பாகோ..... தெளிதேனோ..... வெண் பொங்கலோ.....
செங்கட்டிகளோ... கல்லோ... மலரோ... எல்லாமே...
உனக்கு... உன் முன்னால்...

பரிசுத்த பிரசாதமாகின்றன.

பக்தன் படைத்த அமுதை — நீ

உண்டு முடித்து — எச்சிற் கலையாக்கியபின்,
எஞ்சியதை—

படைத்தவனே

பயபக்தியுடன் தீண்டும்,

தீர்த்தமாகின்றன, பிரசாதமாகின்றன.

இதுவே உன் பெருமை... கொடை... வாழ வழிகாட்டி
நிற்கும் ஞானலீலை.

ஆனால்,

எம் எச்சில்களோ,

அழுக்காகின்றன. நோய் பரப்பும்

கிருமிகளாகின்றன.

அதனைக்கூட,

எம்மை வெளிப்புறத்தே காத்து நிற்கும்,
நாய்களுக்கும்,
வறியவர்களுக்கும் பிரசாதமாக்கினால்
தெய்வமாகலாம்

—என்ற தவறான சிந்தனையில்

தம்மை மறந்த செய்கைகளால்—

மனிதர்கள், மிருகங்களாகி
உன்னையே களங்கப்படுத்தி விடுகிறார்கள்
உன் போதங்கள்— தத்துவங்கள்— நெறிகள்—
கைப்பிடிக்கையில்,

தவறு நேர்ந்துவிட்டால்...

(அது மனிதன் தவறுதானே?

அதனையும் உன்மேல் ஏற்றிவிட்டு)

உன்னைப் பற்றிய சிந்தனைகள்

தர்க்க மண்டபம் ஏறுகின்றன.
தர்க்கத்தில் தோல்வியடைபவை
நீயும்—உனது புகழ்மல்ல.
உன்னைப் பற்றித் தர்க்கித்த,
பக்குவமடையா பக்தனான

அறிஞனே—

தர்க்கத்தில் வெற்றியடைபவை
உன் இயல்பான புகழ்களே யன்றி,
தர்க்கித்தவனின் சிறப்பல்ல
என்பதனை,

நான் உணர்வேன்.

ஏனெனில்,
தர்க்கித்தவனுக்கும் அச்சிறப்பை
அளித்தவனும்

நீதானே—

இறையே,

இத்தகைய சிந்தனைகளால் தான்—
நான் புனிதம் குறைந்தவனாயினும்

உன் சந்நிதியில் புகுந்து
 உன் முன் படைக்கப்பட்ட
 கல்லாலான... மரமாலான...
 மண்ணாலான

பிரசாதங்களில் ஒன்றாகக் கொள்வாய் என்ற பேதமை
 நிரம்பிய ஆவலில் உன் வாசலின் வெளிப்புறத்தே காத்து
 நிற்கின்றேன்.

உன் அழைப்புக்காலம் என்றுவரும்... வரும் என்று
 கோடானுகோடி காலம் கழிக்கவும் நான் சித்தமாக
 வுள்ளேன்...

ஆனாலும்,

இறையே... காலச்சிற்பன் தனது உளிகளினால் என்னை
 உதிர்த்து மூளியாக்கி விட்டாலும், என் செவியை, மனதை
 இரண்டையும் செதுக்காமல் பாதுகாத்து விடு... ஏனென்றால்
 உன் நினைவு பசுமையாக விருக்கட்டும்... உன் அழைப்பு
 உன் அழைப்பு என் காதில் தெளிவாக விழட்டும்...
 என்பதனால் தான்...

நீ—

என்னை பிரசாதமாக்கி விடுவாயானால்,
 வெளியே,

என்னைப்போல்

வெறுமையாய்க் காத்து நிற்கும்,
 எண்ணற்ற வாழ்வு தேடுவாரின் பிரசாதமாகப்
 பயன்படுவேனே!

இறையே,

என்னை ஏற்பாயா?

நிவேதனம் செய்யாயா?

உன் சந்நிதி குண்டத்தில் - யாக நெருப்பில்-
 இடப்படும் தர்ப்பைப் புல்லாகவாவது என்னை உன்னிடம்
 அழைத்து நீருக்கிப் புனிதமாக்கமாட்டாயா?

சிரிப்புப் பிரசாதம்

பூஜ்யத்தின் கொலு வேந்தே,

உன்னை எங்கெங்கெல்லாம் தேடித் தேடி மன இளைப்பும், உடற்சோர்வும் பெற்றதன்றிப் பயன் பெற்றிலேன்.

என் ஆத்மச் சிறகுகள் உதிர்ந்து, உதிரமே கொட்டி நானலைந்த பாதையில், உன்வரவுக்காக செந்நிற, நிலப்பாடை விரிக்கின்றன. என் இறகுகளே உனக்குப் புத்தூறலாகின்றன. அந்த இன்பங்கலந்த வேதனையில், மனம் இறுமாப்புக் கொள்கின்றது. ஆனால்,

இவையாவும் என் கனவுப்பூக்களே நிகழ்கால வசந்தத்தின் கேவதாரு உதிர்த்த பொன்னிலைகளாக மாற வேண்டும் என்ற அவாவுடன் என் மனங்களும் நினைவுகளும் உன்னையே துதிக்கின்றன.

நீ எங்கே? .. எப்போது வருவாய்? .. நிலையாக நீ அமர்ந்த இடம் எது? ..

நிலையற்ற, வலுவற்ற எங்களுக்காக, நிலையாக நீ திருக்கோயிலில் போய் அமர்ந்துவிட்டாயா? ..

என் நினைப்பின் வேகத்தில் என் கால்கள் உன் ஆலயத்தை சரணாகதி அடைகின்றன.

உனக்காக, உன்னைத்தேடி, உன் ஆலய முன்றலிலே காலம் காலமாக காத்து நிற்கிறேன்.

காலங்கள் — நெய்தல், குவளை, ஆம்பல், சங்கம். கமலம் வெள்ளம் — எனக் கழிந்தேறுகின்றன.

என் காத்திருத்தலில் சகைப்பே எழலில்லை. என் காத்தல் உனக்காக என்றாக — இளைப்பு என்னை அண்டுமா? .. இளைப்பு உடலுக்காக, உள்ளத்திற்காக?

உன் ஆலயவாசலில் காத்திருக்கிறேன். ஆனால் — கருவறை மூடப்பட்டிருக்கிறது.

சாஸ்திரத் தொலைத்தவனாக நான்.

மூடப்படாத வேளையிலும் நீ இருட்டில்தான் இருக்கிறாயா?

உன்னால் எப்படி அப்படி இருக்க முடிகின்றது?

‘என் புதல்வர்கள்
நீங்கள் எல்லாம்
அறியாமை இருளில்
பதவி இருளில்
பண இருளில்
போதை இருளில்
மாது இருளில்
இருக்கையில் எனக்கு மட்டும்
ஏன் ஒளி?...?’ — என்று

ஒளிந்து கொண்டாயா?...

ஆனாலும்,

நான் சாத்தே இருப்பேன். நான் ஒழியாத
வேளையிலும் சாத்தே இருப்பேன்.

உன் கருவறையின் மணிக்கதவங்கள் ‘கணி’ரெனச்
சப்தித்துத் திறந்து கொள்கின்றன.

உன் கருணையே, கருணை.

உன்னைச் சந்திக்கும் ஆவலில் நான் வேகமாக
உள்ளே நுழைகின்றேன்.

என்ன ஏமாற்றம்; என்ன ஆச்சரியம்.

என் முன்னே

உன்னை மறைத்து

நீண்ட கூட்டம்

கும்பல்கள்; மலர்க் குப்பைகள்.

வியர்வை அழுக்குகள்

ஒளியில் ஒளிருகின்றன.

அழுக்கை மறைத்த வண்ண வண்ண ஆடைகள்;
ஆபரணங்கள்; நறுமணம் வீசும் வாசனைத் திரவியங்கள்.

இரண்டினது கலவைகள்.

எனக்கு, உன் சன்னதியில் குமட்டிக்கொண்டு வருகின்றது.

இறையே,

என்னைப் பொறுத்தருளு. தாயானவனே! என்னைத்
தாற்பரி.

ஆரவாரங்கள் எங்கும் எழுகின்றன. என்னைப்பயம் சூழ்கின்றது; திகைப்பு மயக்குகின்றது.

உன்னை இப்போது முற்றாகத் தெரியவில்லை.

நீ ஒழிந்து கொண்டாயா?...

புழுதியில் அனைந்துவிட்டு வரும் தனயர்களான எம்மைக் கண்டு, தாயான நீ அருவருப்புக் கொள்வது உன் தன்மையல்லவே... அந்தத் துணிவில் உன்னை... உன் அருள் முகத்தை... கருணை விழிகளைத் தேடுகிறேன்.

நீ எங்கே சென்றாய்?...

என் பார்வைதான் உன் திருமேனி விழும் கோணத்தில் படியவில்லையா?...

தவறு எங்கே?...

என்னிலா என் பக்திக்குறைவினாலா?... எதில் என் கேள்வியே ஆணவமாகிவிட்டபோது, என் கேள்வியில் வலுவுமில்லை; சத்தியமுமில்லை; தாபமுமில்லை.

அதனால்—

உன் பதிலுமில்லை

என் மனக் கண்ணாடி,

எதில் பட்டு உடைந்து,

பல கண்ணாடியாகி, பல்கோணங்களிலும்

பல காட்சி காட்டி,

ஒன்றையும் முற்றாகச்

சரியாகப்

பார்க்க முடியாமல்,

அதனால் ஏற்பட்ட ஆவலில்

எல்லாவற்றையும் பார்க்க முற்பட்டு,

ஏமாற்றம் மிஞ்சி, மனம் சலித்து நின்றபோது

உன் அழைப்புக் கேட்கின்றது.

திபத்தில் நீ குளிக்க

என் கரம் குவிந்தபோது,

என் முன்னே எத்தனையோ

நின்றுயர்ந்த கரங்கள்

என்னை மன்றக்கின்றன.

வானோக்கி உயர்ந்து அண்டத்தையே ஆளும்
ஆக்ரோஷமுள்ள தொழிலாளர்களின் முஷ்டிக்கரங்களென
பக்தர்களின் கைகள் உயர்ந்து உன்னை என்னிலிருந்து
பிரிக்கின்றன.

அவர்களின் ஆவேச பக்திக் கரங்கள் முன்னால்
என் கரங்கள் தோளினின்றும் கழன்றதெனச்
சோர்வுறுகின்றன. தோல்வியின்... ஆற்றமையின் ஆளுகையில்
என் நெஞ்சம் நிலைகெட்டு, தறிகெட்டுப் பாதை மாறுகின்றது.
உன் வெற்றித் தேரோடிய பாதையில் உடலையே
தேராக்கி உருண்டோடிய உன்னடியார் மேனியே
உன் நீரூர்ந்த மேனியான இரசவாதவித்தை புரியாமல்
ஏளனப் பார்வையால் அவர்களைத் தூர நிறுத்துகையில்
நான் உன்னிலிருந்து எட்டிப் போவதையோ
உடலாலோ உள்ளத்தாலோ உழைக்காத தூயமேனி
பல நோய்களின் மூலமான மாய மேனியான என்னைவிட

அழுக்குடன் கூடிய

இப் பக்தர்கள்

என் முன்னே நின்றிருந்து

என் பக்தியை மறைத்தால்,

என் பக்தி பொய் என்றும்

அழுக்குடைய அவர் பக்தி

மெய் யென்றும்,

அழுக்கே — பொய் என்றும்

நான் மயங்கி நிற்கையிலே,

மணியாய்,

உன் சிரிப்பு காதில் விழுகிறது.

எக்காளம் நிறைந்த, உன் ஏளனச் சிரிப்பையே,

உன்,

பிரசாதமாகக் கொண்டு நான் திரும்பும் வேளையில்,

அன்பே பெருகுகிறது.

இறையே,

இப்போதும் வென்றவன் நீயே.

இருளின் ஒளி

ஒளிச்சுடரில் ஒளிபவனே!

ஆனந்த ஜோதி... ஜோதியே உனக்கு நிவேதனமாகின்றது. எங்களிடமுள்ள பொருட்களிலே உனக்கு நிவேதனமாகக் கூடிய பொருளாக இருப்பது—

ஜோதிச் சுடரே,

திரி கருகும் போது, நீ தீபச் சுடராய் வியாபித்துச் சிரிக்கின்றாய். என் மனமும் உன் சந்நிதியில் ஒளியாக வேண்டுமானால், தீபக்கரங்களாய் குவிய வேண்டுமானால்,

என் மன ஆவல்கள்; ஆசைகள்; துடிப்புக்கள்; ஆணவங்கள் கருகியே தீரவேண்டும்.

அதனை நான் நன்குணர்வேன். உணர்வேன் என்ற ஆணவமான எண்ணங்களே என்னில் சுடர் ஏற்றத் தயங்குகின்றன.

இறையே,

நான் எங்ஙனம் என் மனக் தீபத்தை ஏற்றுவேன்?

நான் ஒரு தீபம் ஏற்றத் தயங்குகிறேன். தகுதியில்லாமல் தவிக்கின்றேன். ஆனால்—

நீ தான் எத்தனை ஜோதியாகின்றாய்?... எத்தனை ஜோதியை உன் அகண்ட திருவாயில் அமுதாக்கிவிடுகிறாய்?...

ஜோதியையே அண்டமாக்கிவிட்ட நீ...

என்னை... என்னைப்போன்ற சின்னஞ்சிறு மரக்கரியை தீபத்தணலாகவாவது, ஆக்கிவிடமாட்டாயா?...

தீக்கங்குகள் ஒருபோதும் தீபங்களாகமாட்டா? அதை நான் நன்குணர்வேன். ஆனால் என் ஆசையின் நிமித்தம் தகுதி மீறி உன் சந்நிதி நாடினேன்.

ஜோதி பரிபாலனே!

இது தவறு?... நீதான் எத்தனை ஜோதியை கண்டவன். ஒளியென்ற ஒன்றான நீ, எத்தகைய வழிவங்களிலி ருந்தெல்லாம் உருவாகின்றாய்?...

ஒற்றைச்சுடர் ஜோதி,
 பஞ்சமுக ஜோதி,
 நாக ஜோதி,
 மயில் ஜோதி,
 கர்ப்பூர ஜோதி,
 தூண்டாமணி ஜோதி,
 அலங்கார வளை ஜோதி;
 அகல் ஜோதி,
 அகண்ட ஜோதி,

ஜோதி, ஜோதி... சொல்லிலடங்கா ஜோதி... ஆசைஜோதி...
 ஆனந்தமயஜோதி...

ஜோதிகளே உனக்குப் பரமானங்களா? சிற்றுண்டி
 வகைகளா?... ஜோதிகளை நிவேதனம் செய்கின்றாயா?...

நிவேதனமே நீயாகின்றாயா?...

உணவும் நீ... உண்பவனும் நீயா?...

உன் உணவில் தான் எத்தனை வகைகள்...

வண்ணங்கள்...

மஞ்சள் கலந்த ஜோதி.

மானிற வெளிர் ஜோதி.

நீலச் சுடர் ஜோதி.

செந்நிறப் பவளச் ஜோதி.

நீர் நிற வெண்மை ஜோதி.

வெண்மையின் கலவு ஜோதி.

இதலற்றான், உன்னை, —

இத்தனை ஜோதிகளில்—

இத்தனை ஜோதிகளால்

தேடுகிறார்களா?...

தேடப்படும் பொருளால், தேடும்

பொருளா நீ?...

விந்தையானவன் நீ... விவேகமானவன் நீ... வினையாட்டுக்
 காரன் நீ...

உன்னை யார் தான் புரிந்து கொண்டார்கள்? ... உன்னைப்
 புரியாமலே புரிந்ததாகப் பாவனை செய்ய,

'ஒளி என்ற உருவகமாகி உணர்வூட்டும் நான் இருளின் பேதையரென மயங்கித் தவிக்கும், உன் பூவிழுந்த ஊனக் கண்ணின் விழிமறைப்புத் திரையை அகற்றும், சத்திர சிகிச்சைக் கதிர்களாக, என் ஒளியைப் பாய்ச்சுவது தான் என் தரிசனம். அத்தரிசனத்திற்கு நீ வழங்கும் அஞ்சலியான அர்ப்பணம்தான் உன் ஒளியலங்காரம்...' என்ற உன் எள்ளிநகையாடும் சிரிப்புக் காதில் விழுந்தும் ஜோதியின் துணையுடன் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இத்தனை விளக்குகளால் தேடுகிறோமே,

நீ என்ன இருட்டிலா இருக்கிறாய்?... உன் இருப்பிடத்தில் இருட்டேது?... நீயே ஒளியாகும் போது, உன் நிழலே இருட்டாக விழ மாட்டாதே..... இருட்டு என்று எதனில் மயங்குகிறோம்...

இருட்டு...?

உனக்கா, எமக்கா?...

இருட்டிலிருந்து கொண்டே, ஒளிக்கு ஒளிகாட்ட முற்படும் பேதைகள் நாம். ஆனால்—

எந்த இருட்டிலிருந்தும் என்னை உறுதியாகக் கூற முடியும்—

'உன் பக்தர்கள்!' என்று

ஆகவே,

உன்னைத் தேடும் முயற்சிகளே தீபாலங்காரமாகின்றன. தீப வளைவுமுன்றில்களாகின்றன.

இத்தீபங்களைக் கையாளும் போது, நாம் நம்மை அறியாமலே, உன்னை ஸ்பரிசித்து விடுகிறோமல்லவா? ஆயினும்—

வெற்றியின் இடையின்போதும், ஒரு ஐயம்.

'இதில் நீ— எந்த ஜோதி?'— இந்த ஐயம் எழும் வேளையில் மீண்டும், உன் வெற்றிச் சங்கம் எக்காள முழக்கமிடுகிறது.

புல்லின் பூக்கள்

பனிமலைப் புனிதனே!

புனிதத்தில் உறைபவனே!... புனிதத்தின் பொருளே!...

உன்னை... உன் திருவடிகளைச் சேவிக்க என்னிடம் புனிதமானது எதுவுமேயில்லை... என் உள்ளம் பாவக்கறை படிந்தது... என் கரங்கள் இரத்தக்கறை படிந்தவை... என் விழிகள் நாள்தோறும் காமச் சேற்றில் புரள்பவை.

அழக்கின் அழக்கான நான்... புனிதத்தின் புனிதமான உன்னைச் சேவிக்க, அடிபணிய, அடிமுடிதோய உடலாலும், உள்ளத்தாலும் திருமுழுக்காட்டத் துடிப்பது வேடிக்கையான விந்தையே...

விந்தைகள் புரிபவனும் நீயே... விந்தைகளும் நீயே.. நாம் கருவிகளே... கருவிகளே காரணனைத் தேடும் விந்தையைச் செய்பவனும் நீயே...

உன்னை என் தத்துவ மனத்தடாகத்தில் இழுத்து வெற்றிகாணத் துடிக்கும் வேளைகளில், நீ தடாகத்தினின்றும் வெளியேறி, கரைநின்று சிரிப்பொலி சிந்துகிராய். அந்தச் சிரிப்பொலியை, தடாகத்தில் நான் பெற்ற மணிக்கலங்கள் சப்திப்பதாக எண்ணி எண்ணி நான் இறுமாந்து அயர்ந்திருக்கும் வேளையிலே...

அர்த்தத்தின் அர்த்தமான நீ, சேற்றின் தளைகளிலே என் கால்கள் சிக்குண்டு கிடப்பதைக் காட்டுகின்றாய்...

அவ்வேளைகளில் எதைக் கண்கள் — ஞான ஒளித் தெறிப்பில் — அக, புற உண்மைகளின் சொரூபங்களைத் தரிசிக்கும், அக்கணங்களில்,

நீ அருபியாகி விடுகிராய்,

உலகின் ரூபத்தைப் படைத்த உன்னையே, ரூபனாக, அரூபனாக, பூஜ்யனாக காணவிழையும் என் தத்துவார்த்தச் சிந்தனைகள் சிக்குண்டு, என்னையே திணறச் செய்கின்றன. கேலி செய்கின்றன.

நீ மெல்ல நழுவிட்ட, நானும் திகைப்புமே மிஞ்சுகிறோம்.

ஆனாலும்,

என் உறவுகள், உன்மேல் காதலாகின்றன. என் துறவில் பற்றைப் பற்றவிட்ட பாமன், உன் அளவிலா வினையாட்டுக்கள் உன்னை என் வழிபாட்டின் கதாநாயகனுக்குகின்றன. உலகின் கதாநாயகனான உன்னை, என் வழிபாடு என்னும் குறுகிய வட்டத்திற்குள் அகப்படுத்தி, அதன் நாயகனாகத் துடிக்கும் என் அறியாமையை மன்னித்து விடு.

உன்னை எங்கெல்லாம் தேடி, இளைத்து, ஏமாந்து, தோல்வி சமந்த நெஞ்சத்தின், ஆறுதல் பெருமூச்சாக நான் செய்த ஏற்பாட்டை மன்னித்துவிடு... என்னை மணக்கவிடு...

என் மன வட்டத்திற்குள் சிக்கிய உன்னை வழிபட வேண்டுமென்ற ஆவலால், என்னிடம் எதுவுமே தூய்மையாக இல்லாததால்,

உன் திருவடிகளைச் சேவிக்க, குற்றமற்ற நறுமலர்களை நாடித், தேடினேன். அப்போதும்,

என் நெஞ்சிலே எத்தனை எண்ணங்கள். வேதனைகள் பொரியாகச் சொரிகின்றன.

நான் தேடும் மலர்களும்,

மதுகரனின் காமக்கரங்கள் தீண்டாத புத்தம் புதியன வாக இருக்கவேண்டுமே?

பிறமலரின் மகரந்தம் கொண்ட தென்றற் காற்றும் தடவாத மலராய் இருக்க வேண்டுமே?

எண்ணங்கள் எரிபொருளாய், வேகமூட்ட, நான் உனக்குகந்த மலர்களை... புவியின் சிலிர்ப்புக்களை... வசந்தத்தின் கொடையை... கோடையின் சிரிப்பை... புத்துணர்ச்சியை... நாடி...

குளங்களிலும்... தடாகங்களிலும்... தண்ணளிச் சோலைகளிலும்... தேடுதல் நடாத்தினேன்... உன்னைத் தேடும் நல்லடியார்கள் போல...

விடிந்தும், விடியாத... பாதை இனம் காட்டாத புலரிப் பொழுதிலே நான் பட்ட சிரமங்கள் எத்தனை... எத்தனை... கழிந்த காலங்கள் தான் எவ்வளவு...?

மொட்டாய்க் குவிந்திருந்து, செம்மையின் வண்மை அடியிருந்து நுனி பரவ, அவை இதழ்பிரிக்கும் வேளை களுக்காக நான் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன்.

எத்தகைய ஏமாற்றங்கள்.

சில காற்றிலே தன் இதழ்களை உதிர்த்தன. சில அலைகளால் அள்ளுண்டன. சில என்னைச் சேற்றிலே சிக்கவைத்தன. சில நான் பறிக்க முன்னரே, ரீங்கார வண்டுகளால் களங்கப்படுத்தப்பட்டன.

ஆனாலும், என் முயற்சிகள் சோர்வடையவில்லை.

உனக்காக, நான் ஈடுபடும் தொண்டுகள் என்னை... என் உள்ளத்தை நலிய விடுவதேயில்லை...

நானும் என் முயற்சிகளும். முயற்சி... முயற்சி...

உனக்காகவே நான் பறித்த மலர்களை உன் பீடத்தில் இடுவதற்காக நான் ஓடோடியும் வந்தேன்.

ஒரு கணம் மெய்மறந்தேன்.

‘ஆஹா... என் இறைவனின் ஆலயத்தில் புகும் ஆற்றல், தகுதி, தன்மை எனக்கு வந்துவிட்டது. நான் பாக்கியசாலி’ என ஒருகணம் திறுமாந்தேன். என் பெருமிதம் என் கடமையை ஒருகணம் மறக்கச் செய்தது. அந்தக் கணத்தில்-

அந்தோ—

அடுத்த காலடி எடுக்கையிலே—

காவிடறி...

என் புஷ்பங்கள் சாக்கடை நீரில் சரிந்து, மிதந்து சிரிக்கின்றன.

நான் நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்.

கர்ப்பக் கிருகத்தின் பாறையிடுக்குகளிலே கண்விழித்த புற்களின் பூக்கள் உன் பாதார விந்தங்களைத் தழுவிச் சிரித்தபடி இருப்பதைக் காண்கிறேன்.

உன் போதங்களின் சொரூபம், கண்டத்தில் கறையென திக்கிக்க நிற்கின்றேன்.

✽

நாணலின் கீதை

பகவானே !

உனது கீதை குருக்ஷேத்திர மண்ணில் காலூன்றி எழுந்தது.

நானே மலர வேண்டிய புதுயுகப் பூக்களுக்காக, நினைநீரும், இரத்தமும் கலந்தமைந்த வினாநிலத்தின் வீரச்சேற்றில், மானிட அனுபவங்கள் வீறுகொண்டு நாதமென எழுந்தன.

நீ வானத்தாமரையில் வாழ்த்திசைக்கும் வண்டுகளின் ரீங்காரத்தையோ... வானவில் கோடியில் மெல்ல வந்திறங்கும் மழைத்துளியின் ஓசையையோ.. வெட்டிப்பிளக்கும் மின்னற் கொடிகளின் இலக்கண நரம்புகளையோ உன்சீத சுரமாய், பொருளாய் மீட்டிங்கு வரவில்லை.

பார்த்தலின் முன்னால் அநாயாசமாக உன்னால் ஆகும் ராகத்தை அப்பழுக்கின்றி, அனுபவ வரிகளில் திசைக்கும் போது உன் அனுபவ வீச்சின் அடி முடி வியப்பின் எல்லைகளையே தாண்டுகின்றன.

நீ அவதார புருஷாகக் கீழிறங்கி, மானிட அனுபவ வீச்சுகளாலும், தரிசனங்களாலும் புடம் போடப்பட்டு, தீர்க்கதரிசனமாக உன்மனச்சுக்ஷேத்திரத்தில் ஏலவே ஒரு குருக்ஷேத்திரத்தை நடாத்தி அதன் அனுபவ முத்திரைகளையே பின்னால் கீதையாக்கினாய் !

ஆனால் எனது கீதை...?

நீ வித்தூன்றிய உரமிட்ட மண்ணிலே, காட்டாற்றின் ஓரம்... கதிரென வளர்ந்து கனியற்ற பூச்சிந்தி, காற்றணையும் வேளையிலே கானம்பெருக்கி பின்பனிக் காலங்களில் வைரமணிமகுடம் சூடி, மறைகின்ற வெப்பத்தில் ஆற்றினிலே மணலோட என் ராகம் சருகோசையாய்ப் பரவும், பூஞ்சிட்டின் உயிர்க்கூடு குஞ்சுடனே ஊஞ்சலாய் என் உடலிலாட உல்லாசகீதம் உயிரின் கீதம் உன் புகழே பாடும். ★

